

THE
N. V. K. S. D.
TEACHERS' COLLEGE
MAGAZINE

ATTOOR, (MARTANDAM)
1964-1965

EDITORIAL

We are happy to place before you the second issue of the College Magazine. The Editorial Board has tried to make it as attractive as possible. We do hope that our readers would view our short-comings with indulgence.

Our sincere thanks are due to all those who helped us with their contributions. We are especially grateful to Professor C. A. Saldanha of S. T. H. College, Nagercoil for his learned article on 'Price trends in India', Smt. R. B. Jayamathi, our Staff Editor and other members of the staff for their invaluable help and guidance.

B. SULOCHANA DEVI
Student Editor

the Cees
ge and, in
urch students
ge I am very

raining Colleges
ng for me to come
man. Yet I had to
satisfactory according

REPORT PRESENTED BY THE PRINCIPAL AT THE COLLEGE ANNUAL SOCIAL REPORT

I have great pleasure in presenting a brief report of the activities of the College during the second year of its existence, the year 1964-65. The College reopened on 2nd June 1964 with the sanctioned complement of trainees 40 men and 20 women drawn mostly from the various taluks of Kanyakumari District. 14 of the trainees (7 men and 7 women) came from the neighbouring state of Kerala. There was no change in the staff and I can confidently say that we have been able to turn out better work this year. The College library has 706 modern books dealing with the various subjects in the syllabus. The reading room has 6 news papers (dailies) 12 magazines and 3 weeklies. Towards the end of January Sri. C. T. Abraham, Lecturer in Education, left us on his appointment as Lecturer in a Training College near his home. It is a great loss to the College and his place cannot easily be filled.

This year we conducted our citizenship training camp at Muttom in the same building where the camp was conducted last year. The activities in the camp were successfully carried out by the trainees under the guidance of the staff. As in last year teaching practice was conducted in six high schools and one upper primary school. We are thankful to the heads of schools and their staff for the invaluable help and guidance given to our trainees. It is our hope that our bond with the practicing schools would become stronger and more wholesome in the coming years and that we would be of greater service to the schools from the next academic year as, by then, we hope to get the necessary sanction for the opening of an Extension Service Centre to serve the needs of the teachers and pupils of the schools in this District.

We have started a Hostel for Women with 9 inmates guided and supervised by Mrs. Beula Jayamathi, Lecturer in this College. It is in a new building. The management is taking steps to have a staff to run the College Hostel.

The difficult situation created by official-language agitation has to a certain extent the work in the College. Though the students continue their studies without interruptions, we

had to close the College for over three weeks as per instructions received from the D. P. I. In spite of this we do hope that our trainees will fare well in the ensuing B. T. Examination. It is our belief that the training we have been able to give them would enable them to carry on their work efficiently and well in the schools in which they may get employed.

We would be failing in our duty if we do not take this opportunity to express our sincere gratitude for the able and wise guidance which Sri. A. N. Tampi, the President of the College Managing Committee, has been giving us from time to time. His pre-occupation is so many—he is the Chairman of Secondary Education Advisory Board of Kerala, the Chairman of the Inspection Commission of the Training Colleges affiliated to the University of Kerala, the President of the Sadachar Samiti of Kerala and a host of other important public bodies. Yet he finds time to go into the details of the College administration, the impact of the work of the staff here and give us detailed instructions regarding the work in the College. He has donated a 'Rolling Cup' to the College to be awarded to the 'House' which scores the largest number of points in Intra-mural Competitions. We thank you, Sir, for this generous gift.

We are thankful to the members of the Managing Committee of the College and that of the Temple Committee for the keen interest shown by them in meeting our requirements. Our thanks are also due to the public and the Kanyakumari Devaswom Board for helping the College with very generous donations. I may state in this connection that the Devaswom Board was good enough to donate Rs. 10,000/- towards the Building Fund of the College.

We are happy to announce that the old students of the College have presented an All-transister Tape Recorder to the College and, in the present students have donated Rs 480/- for the purchase of a students Radio. We hope to buy one and install it in the College. I am very grateful. We thank the students for these gifts.

Training Colleges
I am glad to hear of you coming
for me to come
man. Yet I had to
satisfactory according

AN ADDRESS

(The following is the text of the Presidential address made by Sri A. N. Tampi, B. A. (Oxon), Bar-at-Law, at the "Annual Social" of the College on 30-3-1965)

"Mr Principal, Dr. Sunder Singh, Headmasters of practising schools, members of the staff, students, ladies and gentlemen,

I have enjoyed a great privilege for a long time and I had it this evening also; Dr. Sunder Singh greeted me as my old ward in the Hostel. Nothing is happier for a Professor than to meet a student and for a warden to meet his ward late in life, in a high and responsible position. Dr. Sunder Singh had a very brilliant career in the Arts College, Trivandrum. Later on he took his Doctorate from Massachusetts; and he is now given the responsible position of sponsoring the first Pre-University College in the Vilavancode Taluk. Let me tell you from my experience for the last 40 years in the field of education that the first head of an institution can shape it in a marvellous way and I am very happy that the authorities had been pleased to invite his services as the first Principal of the College.

As for the B. T. Course, it is a professional course and the students are those who have taken University degrees. So I wonder why any one should fail in the B. T. examination

I am very grateful to the Vice-Chancellor of the Madras University for complying with my request to start a Training College in this district. Perhaps many of you know that Kanyakumari District is the only district in the Madras state in literacy and I should say Kanyakumari District is the flag in this matter.

Secondary Education, I understand from the Public Instruction, that Kanyakumari District is the only district in the Madras state in literacy and I should say Kanyakumari District is the flag in this matter.

certainly a marvellous record. We gained this advantage over the rest of Madras due to the introduction of compulsory primary education here 18 years ago.

I had the good fortune to implement the scheme of compulsory primary education in this district (applause). No one can make primary education compulsory without cent per cent co-operation from the people. I got several plots of land from the people as free-gift for building primary schools. In fact I started over 150 primary schools in the course of six months. I held a conference of landlords at Nagercoil; they promised whole hearted co-operation. I would like to make, in this connection, special mention of Kavimani, Desika Vinayakom Pillai, the Tagore of Tamilnad, whose advice and co-operation helped me a great deal in the implementation of the scheme.

It looked as if I was drawn again to Kanyakumari District, after 18 years; I felt the need of a Training College for this District. There are 75 or 80 Secondary schools here and it is a wonder that a College was not established here at least five years earlier to meet the demand for the supply of teachers. So this College was an absolute necessity for this district and I had the good fortune to inaugurate this Training College in July 1963.

History is not written in the course of a couple of years. So it would take a longer time to write the history of this College. Anyhow we have started the College well under the able guidance of Mr. Gopala Pillai, the principal of the College. We have in him a person of ripe experience, as a Teacher, a Headmaster, an Asst. Educational Officer, a District Officer, and finally as the Principal of a Training College in Kerala and he is eminently fit to take up the responsibilities of piloting a newly-started post graduate College in Tamilnad, in Kanyakumari District. He has kept together the staff and the students in a way which seldom happens in many other institutions. I am very happy that he has been successful as Principal.

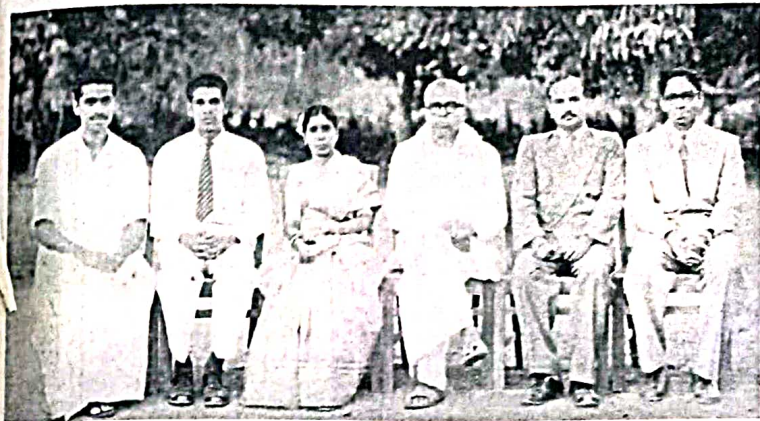
I have just completed the inspection of 19 Training Colleges under Madras University and it was rather embarrassing for me to come and inspect this institution of which I am the Chairman. Yet I had to record everything I found on paper which was not satisfactory according

to the University rules, even though I too as Chairman, of the managing committee, was partially responsible for it. My good friend Miss Samuel, the Chairman of the Supervisory Board for practical examinations congratulated me on the report of the inspection commission of Training Colleges. She appreciated the way in which I was able to tell the truth in fairly good language.

I am glad that this institution is progressing and this new building has come up.

I am also happy that Dr. Sunder Singh has accepted the invitation to be the Chief Guest of this evening and you and I are anxious to hear him, particularly his experiences of the Universities outside India.

I am happy to bid goodbye to you."

Teaching Staff.

Office Staff.

DESERTED

Vikraman Nair, R.

The moon shone upon the sky
With her eyes sublime fixed on us!
Clouds sailed like rudderless vessels
And a gentle breeze passed by.
She moved her rosy lips in murmur
And so we parted with a parting Kiss!

Ruminating the past
Memories take form and shape.
My vacant heart was once
A temple holy and gay;
And there was an angel in it
Accepting my rituals,
Pleasant and pleasing.

Past is that glorious day
And my temple is vacant.
No more is the moon on the sky
No breeze, no sweet murmur!
Oh, for the sweet past, lost for ever;
The moonlight and the breeze!

PRICE TRENDS IN INDIA-FROM 1963 TO THE PRESENT DAY.

[By Prof. C. A. Saldanha, M. A. (Madras), F. R. Econ. S (London), M. A. Econ. A (U. S. A.), Professor and Head of the Department of Economics, History and Politics, S. T. Hindu College, Nagercoil.]

The present high price level in India is not a new phenomenon. World War II (1939-45) unleashed the forces of inflation. Deficit financing to the tune of Rs. 2485 crores, scarcity of raw materials, labour troubles, fall in imports and expansion in exports culminated in rise of money incomes and scarcity of supplies inevitably resulting in rise in prices. The index number went up from 100 in 1939 to 245 in 1945 - a rise of 145% as against 72% in the U. K., 34% in the U. S. A., 32% in Canada and 45% in Australia.

Normally a post-war period is characterised by depression and declining prices. In India, however, prices took an upward turn, the index number touching 275.4 in 1946-47 i.e. 30 points above the last year of war.

Then came the devaluation of the rupee in September 1949, reinforcing inflation. Non-devaluation by Pakistan added to our inflation by raising prices of essential raw material and food imports.

The Korean war in June 1950 had an unprecedented impact, the index number shooting up to 462 in April 1951. Worldwide scramble for essential raw materials which were in short supply, caused a spurt in raw material index which rose from 494 in June 1950 to 699 in April 1951.

Economic planning and inflation go together because of the time lag between increase in money incomes generated by the colossal development expenditure and increase in production of consumer goods. The First Five Year plan spent Rs. 2290 crores including a deficit

financing of Rs. 420 crores. Fortune, however, favoured the Planners and over the entire period (1951-1956) prices actually fell by 13.3%.

Inflation gathered momentum during the Second Plan (1956-61). It involved an ambitious outlay of Rs. 6750 crores including a heavy dose of deficit financing of Rs. 948 crores. A series of bad harvests, failure of the Government to hold the price line, a serious foreign exchange crisis - all these conspired to push up the price level by 30%.

As there is still one full year for the Third Plan, it is not quite relevant to comment on the price trends. The planners wisely provided for a deficit financing of only Rs. 550 crores in view of the prevailing high price level. In 1964 there was unprecedented rise in prices and cost of living. Value of the rupee fell by 20% in 1964 as against a fall of 8% in 1963.

A modest rise in prices is a healthy sign and is a condition precedent to expansion of economic activity. But the present high price level does good to no one except those whose incomes increase faster than the price level. The middle class, the back bone of Indian society has been disfigured beyond recognition by inflation. Hence relief is essential.

From September 1939 (when the first shot was delivered) to this day the following factors have operated to raise the price level: restrictions on imports, speculative dealings, hoarding and black marketing, budget deficits of Central and state Governments, wage increases, rise in indirect taxation, shortage of capital goods, shortage of foreign exchange, failure on the agricultural front despite priorities, sympathetic forces both of internal and external origin, continuous rise in money supply since November 1955 reaching peak of Rs. 2228 crores in April 1956, relatively larger population and relatively less cultivated area caused by partition, transport bottlenecks, rising propensity to consume, high level of development outlay, scramble for essential goods and other unknown factors.

Over the same period the following measures have been taken to bring down the price level: Raising of the Bank Rate, grow more food campaign, income tax reliefs and other concessions, price control and

rationing, curtailment of civil expenditure, building up of buffer stocks, restrictions on forward trading, stricter control over bank advances by Reserve Bank, emphasis on short term projects, fair price shops, regulation of inter-state movement of foodgrains, restrictions on exports, liberal imports, state trading, mopping up of surplus purchasing power etc. etc.

Inflation in India has had some peculiar trends. In some respects however bad it has to be tolerated as an inducement for expansion of economic activity. Taxes are anti-inflationary but certain taxes like excise duties raise prices. Raising the Bank Rate in so far as it raises the cost of borrowing is inflationary. Rehabilitation of refugees will undo to some extent by adding to money incomes. Economic theory would say that inflation can arise only after the stage of full employment has been reached. That way there is no inflation in India fraught with idle productive resources awaiting employment. Nor has there been definite correlation between expansion of money supply and the rise in the price level. During War "money increased by 550% whereas the price level was up by only 145%. This gap is explained by the fact that the index number did not take cognizance of black market prices. Besides the velocity of circulation of bank money actually declined from 16.7% in 1939-40 to 9% in 1944-45. Again in the period 1950-55 money with the public increased by 10% and bank credit by 30% while price index actually fell by 7%. Also P.L 480 funds are both inflationary and anti-inflationary in their impact.

In my opinion the following measures are bound to reduce the price level in India: restriction of plan projects strictly to essential short term projects, banning of exports of essential commodities, encouraging import of essential commodities in short supply, avoidance of the habit of yielding easily to demands for dearness allowances which at best push up the price level, rigid control of public expenditure, all-out efforts to increase agricultural and industrial production, less reliance on deficit financing, avoidance as far as possible of indirect-taxation, and, in the last resort, rigid price control and rationing. Some people say: remove controls, things would revert to normalcy. My reply: because things were not normal controls are introduced. Normalcy should come first and then controls should go.

A STUDY ON ENGLISH PRONUNCIATION OF TAMIL CHILDREN.

By Prof. N. K. Pillai, M. A., M. Ed., Dip-in-English (C. I. E.)

Object of Study: The author of this article has noticed the difficulty of Tamil speaking children to pronounce English phonemes while observing English classes. They replace English sounds by sounds in their mother tongue. The mispronunciation is conspicuous because of the small number of letters in Tamil. Even when people pronounce the written words of Tamil, they replace the name of the letter by other sounds e. g. வாசிப்பது is pronounced as வாஸிப்பது or வாஷிப்பது. Again போலீஸ் is pronounced as போலுலீஸ் and நாழிகை as நாஸிகை.

This tendency increases as they pronounce English phonemes. So the author of this article felt that it would be of immense service to teachers of English if one could list the difficult sounds and replacement usually adopted by children. Hence he made a research study of the problem.

Subjects: The subjects of this study were 15 children (8 boys and 7 girls) whose mother tongue was Tamil. They were of the age group 9+ and drawn from middle class families. They were pupils of standard IV and their parents were literate.

Pre-test: First, their pronunciation of Tamil sounds was tested. Only pupils who had a faultless pronunciation of Tamil sounds were selected as subjects.

Test-material: Words and structures, taught in the previous standard were selected as test-material.

Procedure: The experimenter articulated a word in the mother tongue and asked for its English equivalent. If the pupil did not know the English word the experimenter gave the word and asked him to pronounce it. In the case of sentences the experimenter read them correctly and asked the subject to imitate him. Then he noted the variations and replacements.

* 'ஸ' [Malayalam] the post alveolar form of 's'.

The following are the findings:-

(A) **Vowels and diphthongs:**

1. The pupils can pronounce the long and short @ sounds correctly, e.g. live; leave.
2. The vowel sound in the word 'cat' is replaced by the second vowel in Tamil. The pupils do not differentiate between the second vowel in Tamil and the vowel in the word 'car'.
3. The vowel sound in 'cut' is replaced by the first vowel in Tamil.
4. The vowel phonemes in doll and call are replaced by the second vowel in Tamil.
5. The last vowel in drama is replaced by the first vowel in Tamil.
6. The diphthong in 'table' is replaced by 8th vowel in Tamil.
7. The diphthong in 'rose' is replaced by the Indian sound O.
8. The diphthongs in 'my' and 'mouse' are replaced by the variations e, ee found in their mother tongue.
9. The diphthong in 'boy' is replaced by *gū* in Tamil.
10. The diphthong in 'near' is pronounced making it longer and with the final 'r'.
11. The diphthong in 'Mary' is replaced by eithth vowel in Tamil, and that in 'sure' is pronounced with the final 'r'.

(B) **Consonants:**

- (a) **Plosives:**
- (1) 'b' is sometimes replaced by the voiceless form 'p'.
 - (2) 't and d sounds are replaced by *ɽ* in the mother tongue.
 - (3) 'g' is replaced by the voiceless form 'k' as in girl [kɪrl].
- (b) **Affricates:** The first consonant in 'chance' and that in 'judge' are replaced by the plosive sound *ʃ* in the mother tongue.
- (c) **Nasal:** The pupils feel no difficulty in pronouncing the nasal sounds.
- (d) **Lateral:** The clear 'l' is pronounced correctly. But the dark 'l' is replaced by the retroflex sound *ɭ*.
- (e) The variety of 'r' used is the rolled sound.
- (f) **Fricatives:** 'f' is replaced by p. e.g. Fish (pis)

'v' is replaced by *ʋ* sound in the mother tongue. The initial sounds in 'thin' and 'then' are replaced by *ʃ* sound in the mother tongue. 's' is sometimes pronounced correctly.

But 's' and 'z' are often replaced by *ʃ* sound in the mother tongue. The first consonant in 'shine' and the second consonant in 'measure' are replaced by the 's' sound and sometimes the post alveolar form of 's'. 'w' is sometimes replaced by *ʋ* sound as in the case of 'women'. 'h' is replaced by 'k' as in head [ket]. The initial 's' followed by a consonant is pronounced 'is' as in spoon (ispoon).

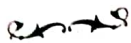
Suggestions for Improvement:

1. Effective drilling in correct pronunciation should be given to pupils.
2. The teachers of primary schools should be given facilities of inservice training.
3. There must at least be a radio as an aural aid in every school.
4. Disc records where English phonemes are recorded should be supplied free to every primary school.

PHYSICAL FITNESS

(Thuraiswamy B. A , B. T. D. Ph.)

Physical fitness is the sum total of the bodily conditions of one judged in terms of age, height, weight and chest expansion and in terms of absence of bodily defects, in sight and in hearing and in terms of freedom from disease, constitutional affection or bodily infirmity.

It provides the ability to perform a task without undue fatigue or exhaustion, leaving a reserve energy for meeting the unexpected and suddenly arising demands in one's life. So it promotes life. Only because of this Physical fitness we are able to change and modify our life as and how we please. Physical fitness aims at the attainment of strength, speed, agility and endurance which are lacking very much in our country men.

Physical fitness is required for each and every person not only for his or her personal life but for a democratic nation and for the welfare of the society as a whole particularly in this ever changing scientific world. So it is quite natural that everybody will be interested in keeping oneself fit as physical fitness is the sole factor that helps one to live most and serve best.

It is only with physical fitness people are able to adjust to the needs of the changing world, to act according to the environment, to fight against the temptations, to become experts in vocation, to accept the responsibility in leading a life and to live as a perfect man in all walks of life. But in our country due to the epidemics and low cost of living of people the physical fitness of many people is affected.

Physical fitness is decided by three factors, i. e. body, mind and spirit. The interaction of these three factors lead to the attainment of physical fitness. To attain this physical fitness one must have determination and drive.

In our country also the government, knowing and realising the importance of physical fitness, has started a physical fitness scheme and

gave much importance to it during the emergency time. But we know how far it is successful. We can not blame any one for the success of it depends on our co-operation to the scheme of the government and the interest of the organisers. If the physical fitness scheme is made a successful one to the government's expectation that means our nation is strong having worthy, ablebodied, physically fit citizens. Now let us try for that day to come as quickly as possible.

SOME STRAY THOUGHTS ON ANIMAL KINGDOM

C. Chandraraja Das

PART I

INSTINCT IN ANIMALS

Animals are said to act by instinct. Without being taught, animals, generation after generation, do the same acts in the same way. Some say that instinct is inherited memory, what the ancestors have learned the descendants remember. It is as automatic as respiration. Pavlov says it is a "complex of reflexes".

A young chick pecks at small objects a few minutes after it has come out of the shell. A human infant can suck milk shortly after birth. A duckling goes to water and swims. These actions are perfectly performed even at their first occurrence. They also serve some important purposes in the life of the individual. However the purpose or end of the instinct action is not known to the individual. They are said to be blind tendencies. These inborn but blind tendencies are called instincts.

Lord Morgon points out four important characteristics of instinctive behaviour.

1. Involving complex trains of activity:

The solitary wasp or mason wasp digs an underground tunnel. There is an opening on one side into which she lays her eggs. She then finds a grass hopper which she stings in such a way as to paralyze it but not to kill it. She then drags the insect into the tunnel and leaves it beside the eggs to provide fresh food for the grubs when they come out. Her last act is to seal the tunnel. She goes away and dies.

2. Biological value to the species:

Some instincts are adopted for self preservation. Food seeking, the sex and the maternal instincts are of this type. The individual has neither dim nor clear consciousness about their ultimate ends.

3. Instincts are innate and unborn tendencies. They are not acquired, but inherited.

No one teaches a bird how to build a nest. Similarly a cat runs after a mouse and a dog runs after a hare. A hare avoids fire and water not because it has any clear idea of life or death, but simply because it has several inborn tendencies.

4. Instincts are common to all the members of the same species. Wolves show the gregarious instinct. Birds build their nests. Cats in all parts of the world chase mice. Spiders spin their nets. These are innate reactions common to all the members of the species.

These are some instincts which are not present at birth, but they become active when the animal has grown a little older (eg) flying in birds, sex instinct in all the animals. The young bird has it before laying eggs. Experiments have been conducted to see whether birds can fly if their wings are not allowed to be exercised until they reach a certain stage. The young birds are brought up in narrow cages, so that they can neither move their wings nor see other birds flying. The result shows that birds can fly without difficulty as soon as they reach the proper stage. Such instincts are called delayed instincts.

McDougall points out that instinct does not stop at the stage of perception, but prepares the individual to take a certain line of action with regard to the perceived object (eg) when a horse smells a tiger or lion in the jungle, it perceives it as an object of terror, feels the emotion of fear and runs away to the opposite direction. This is due to the instinct of fear working in the animals.

PART II

SEX DETERMINATION.

A child's sex is determined by chromosomes that are transmitted by the parents. There are two types of these sex determining chromosomes, called "X" and "Y" chromosomes. Women have only the X chromosomes; men have both X and Y chromosomes. During fertilization the "X" chromosome of the ovum receives the "Y" chromosome of the sperm and becomes a boy. If the "X" chromosome of the ovum receives the "X" chromosome of the sperm the zygote becomes a girl.

There are some other causes which can alter the sex determination.

Dr. Oscar Riddle observed that sex determination is conditioned by the change of food. According to him more males can be produced by an increase in the rate of oxidation, larger water content and less protein storage. With lesser rate of oxidation, smaller water content and more protein storage more females are produced. He verified these, experimentally on pigeons.

Walker injected the testicular hormone of a cock into a hen. It caused the hen develop comb like a cock and crow. The cock like hen still produces eggs, because the chromosomes are unaffected.

There is a parasite called sacculina. It is interesting that the male crabs infected by the parasite sacculina exhibit a tendency to develop the characteristics of the females. The abdomen becomes broad. The male crab becomes similar to the normal female crab with all its characteristics. This was noted and described by Geoffry Smith in 1906.

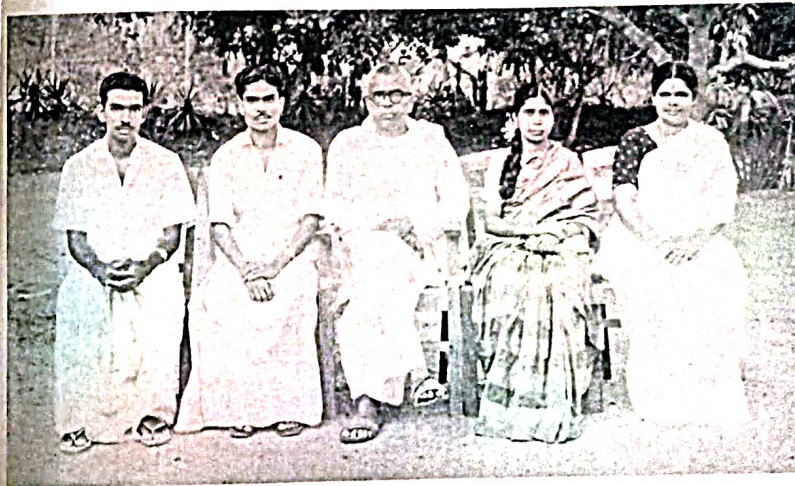
Crew in 1923 noticed in his house that a hen was crowing like a cock. This "crowing hen" was producing fertile eggs and later on developed secondary sex characteristics of a cock.

Riddle noted in 1924 that a female dove, after producing normal eggs for years, showed the male characteristics and behaviour. It was proved that the left ovary was destroyed by T. B. and the testicular testes had developed in that place. So it showed the male characteristics.

The testes and ovaries are present in both the sexes. The testes are well developed in the case of the male and the ovaries are well developed in the case of the female. If the testes are over active in females, the masculine characteristics are developed. If the ovaries are over active in males the feminine characteristics are developed. If there is deficiency of the testes or ovaries the individual develops into a neutral specimen without strong sex characteristics.

Teachers' Association Committee.

Editorial Board.

INDIAN CULTURAL HERITAGE.

R. Sarangadharan Nair

Civilisation is the necessary prerequisite for cultural development. Indian cultural heritage has some unique characteristics. Its continuity and antiquity are unparalleled in history. Though many of the civilisations have disappeared, India and China were able to retain the important elements of their ancient civilizations to the present day. Foreign invaders came and established their dominance in India. But India always had her cultural supremacy over them. Indian culture is glorious because it is firmly based on spirituality. India has produced a host of saints, philosophers and master minds in the past as well as in modern times. Mahavira, Buddha, Sankara, Ramanuja, Chaitanya, Ramakrishna Paramahansa, Swami Vivekananda, Rabindranath Tagore and Mahatma Gandhi are the noted sons of India. They have made their noble and sincere contributions in building the glorious culture of India. As Humayun Kabir observes "The story of India's Culture is a story of unity and synthesis, of reconciliation and development, of a perfect fusion of old traditions and new values".

Indian culture had a marvellous capacity to absorb the good elements of foreign civilizations. The Hindus, the Jains, the Buddhists, the Muslims, the Christians, the Jews and finally the Europeans have all played their part in enriching Indian culture. India is a land of diversity. Many of the foreign ideas and ideals that had flown into India were easily absorbed and adapted to the conditions here.

The main trend of our culture is provided by Dravidians and Aryans. Foreigners had come, settled down here and got merged with them. Social harmony and corporate action were the secrets of progress and prosperity. The principles of Ahimsa, temperance and toleration were preserved and fostered in this ancient land. India was the first country to practise religious and cultural toleration.

Though India stands in the midst of seas and mountains, she is never isolated. Through the seas she was able to have intimate contact with the east as well as with the west. Thakshasila, Nalanda and

Vikramasila were the famous Universities in ancient India and they attracted students from all over the world. Those who studied in the Nalanda University were held in high esteem throughout Asia. Thus India was the cultural and intellectual leader of the east.

Culture of any people is best represented in literature and fine arts. Indian literature had many sided development in poetry, prose, philosophy and religion. The vedic hymns are the best examples of Indian poetry. Ramayana and Mahabharatha are the ancient Indian epics. They have cultural, religious and historical significance. Scientific literature dealing with Vyakarana, Jyothisha, Anatomy and Medicine is noteworthy. Sanskrit language was highly developed and it produced eminent scholars like Asvaghosha, Vasumithra Charaka and Nagarjuna. Asvaghosha was a poet and a theologian. Charaka was the physician of Kanishka. Nagarjuna was the expounder of Manayana cult of Buddhism. The "Gupta period" is considered to be the "Golden Age" in the history of India. There was remarkable intellectual and cultural progress in India during this period. At that time there were nine celebrated scholars in the court of the Gupta king and they were known as 'Navaratnas'. Kalidasa the author of "Sakuntala" was one among them. Bharavi, Bharthruhari, Bhavabhuti, Dadin and Subandu were other literary leaders. Banabhata lived in the court of Harsha. "Amarakosa", the earliest dictionary in the world was the work of Amarasimha. Panchatantra also was a product of this period. There lived distinguished physicians also. Other sciences like Mathematics, Astrology and Astronomy also were developed during this period.

Islamic culture influenced Hinduism. At first Muslims, when they became the rulers of India oppressed the Hindus. Later they influenced each other and this led to the growth of both the cultures.

The latter half of the 16th century saw remarkable growth of Hindu literature. The government officers like Raja Man Singh and others wrote delightful verses. Tulasidas and Surdas were also eminent writers. Tulasidas made notable work which was a treasure of literature. "Surasagar" was the work of Surdas.

Indian heritage is rich in the case of artistic development. Indian art was influenced by religion. Mauryan period was responsible for the progress of architecture. The idols and stupas were of the

Persian type. The Buddhists and Jains were the pioneers in developing cave temples. Ajanta and Ellora give us the best examples of cave temples. Only from the time of the Guptas, temples on a large scale began to be constructed. The temple at Mahabalipuram is the example of Pallava architecture. The Cholas were also connected to this field. The great temple at Tanjore is an example of Chola art and architecture. The temples at Madurai and Srirangam were constructed by Pandyas and they represent Pandyan style of architecture.

Examples of Indian painting are to be found on the walls and ceilings of Ajanta caves. Music and Dance were encouraged because they were patronised by nobles and kings. Bharatha Natyam of those days has a great value even in present day. Music, Dance, Painting and Art were very much influenced by Muslim rulers.

In Indian culture we can see an allround development. Indian culture is closely related to each and every culture in the world. Thus Indian culture is voluminous, extensive, elaborate and impressive.

"Beauty is truth, truth beauty; that is all ye know on earth and ye need to know" -- Keats.

"The fool who knows his foolishness is wise at least to that extent; but a fool who thinks himself wise is called a fool indeed" -- Buddha.

THE LATEST BUT PRIMORDIAL METHOD.

- K. K. NARAYANAN NAIR -

Have you ever had the patience to observe the revolutionary progress that a child makes in language learning during the early years of infancy? He is born in a world of "big, booming buzzing confusion". He hears several indiscernible sounds. A particular sound is heard over and over again. Naturally he attends to it. Then he is able to separate this sound from the rest and later on learns the meaning of it in relation to the several contexts wherein he heard it used. This is how he assimilates words and phrases. He wants to imitate. We can see the child sitting in front of adults speaking, with his eyes cast on the face of the speaker. Meanwhile he moves his lips and facial muscles unconsciously as the speaker does. That is his first lesson in the articulation of sounds. He produces the sounds in imitation. Now he wants to give expression to his feelings and thoughts through the medium of the language. He finds out the relations and the relative positions of words as they occur in sentences. The particular patterns in which the words appear in a definite order are understood. These patterns are what we call structures. With the help of the limited vocabulary he possesses he manages to express himself arranging the words in the required patterns. He never retains in his memory all the sentences he had heard. By some inexplicable process of abstraction and generalisation he forms only ideas regarding the patterns. The words and patterns get firmly established in the mind's frame work and become part and parcel of his entire being. Repeated impressions and expressions make speech a habit and it is done effortlessly. The ideas take shape in the mind, immediately words array themselves in their proper form and order and he speaks out. This is the way of the child's learning any language everywhere in the world adopted in all ages past and present.

All teaching techniques so far, including the much hailed Direct Method did not pay heed to this important aspect. Any method that strides over this natural way of the child would prove to be irksome

to him and so learning becomes ineffective. Teaching is centred on text books. All sentences in them are taught earnestly and sincerely. But who will be able to teach all the sentences in a language? Linguisticians, after a good deal of reasearch have classified all sentences into a certain number of patterns or structures. If the teacher helps the pupils to master those structures and a sufficient number of words establishes them in their minds, his business is over. The child would be able to comprehend any language material presented to him and to express himself lucidly when a linguistic situation demands him to do so. He has acquired the language ability as a mechanical skill like cycling typewriting etc. It becomes automatic like any other habit. But what about the children of to-day? Learning English is a nightmare to them. They find it extremely difficult to understand and speak English. What they do is the result of a great deal of mental gymnastics. What comes out of their lips or pen is only lingo, not language. Solecisms are not exceptions, but a rule. This is not a healthy state of affairs. This has to be changed.

The latest method-the structural approach has taken into account all the above factors and follows the natural, psychological path to language learning. Structures are graded according to difficulty and taught one after another. The pupils are led to the structures unawares through a natural and purposeful conversation. Then the structure is presented as many times as possible in relevant class-room situations. Here the teacher has to depend on his resourcefulness. The class-room situations created by the teacher should be meaningful and within the comprehension of the pupils. Unfamiliar situations instead of helping them to learn will only embarass them. The teacher may at this stage point out the peculiarities of construction, if any, to the pupils which would help them to imbibe the teaching point easily and effectively. Moreover, if the class room situations are such that there is activity in which pupils can participate, their attention does not flag and interest is sustained.

Then the teacher writes several sentences of the same pattern on the black board. The pupils had auditory experience by listening to the structure repeated several times before. Now they see the sentences written too. Repetition by way of drilling will stamp in the structure and will aid to form a motor habit in pupils. So pupils are asked to read

the sentences. One reads while others listen. Sufficient time is devoted for practice of this kind as it is the important stage where establishment is effected.

An ingenious teacher can make use of playway during drilling work with the help of a substitution table, in order to avoid the boredom which they might experience due to the monotonous drilling.

It is a psychological principle that expression should follow impression in order to make the cycle of learning complete. So the teacher asks the pupils to copy down the sentences and the substitution table. In the end pupils may be asked to construct a few sentences of their own on the same pattern, with the help of the substitution table.

In any case, the children should not be given a chance to make a mistake. Once a mistake is made, it is liable to take root in the mind. Remedial work may not completely bring them back to correct habits.

A thing learnt fades away from memory by lapse of time if it is not recalled or repeated in the mean time. So reactivation is necessary at regular intervals. The intervals also serve a purpose to sink in and to consolidate the material learnt. Spaced, controlled repetitions spread through a long period of time will make the material an integral part of the learner, ready for use at will, easy for recall at any time.

I do not hold the view that this method is without defects. This too can not claim to be perfect and fool proof in all aspects. In the hands of an unresourceful teacher any method will lose its dynamism and usefulness; more so here as this approach demands much from the teacher. The effectiveness of the presentation of the structure in meaningful class room situations depends entirely on the teacher. The structures are graded according to their difficulty and they form a connected ladder. If a boy misses one step, he may not be able to get on to the next. This is a serious handicap. But it can be over-come by block teaching or area approach. A teacher must never be a blind follower of any method. He must always keep abreast with all the

latest techniques and must have the attitude of an experimenter bent on improving and refining and inventing. A teacher should be a student throughout his life.

Be wiser than other people; if you can; but do not tell them so."
-- Lord Chester Field.
"Nearly all men can stand adversity. But if you want to test a man's character give him power" -- Abraham Lincoln.
"When we are born we cry that we have come to this great stage of fools". -- Shakespeare.

WHY IS TEACHING PROFESSION UNDERESTIMATED?

-G. Devadhasan-

Teaching is the noblest of all professions. But in India it is considered to be the last resort because of the failure of the society to give the teachers the right place in the society. Lack of sympathy for the teachers on the part of the society results in the apathy of the teachers towards the society. This badly affects not only the teachers but also the taught and the society at large. So to enquire about the various reasons for the degradation of the teachers in the society, would be interesting.

Unlike in other professions the work of the teacher is not direct. The lawyer, the doctor, the engineer or the clerk influences the elder members of the society directly while the influence of the teacher is only through the taught and therefore is indirect. Only the pupils approach the teacher while the people themselves approach those of other professions. So the people have little chance to feel the importance of the teachers.

The result of the work of the teacher is not immediate or tangible. A clerk, can pass a bill in one or two hours, a doctor can cure a disease in one or two days, an engineer can construct a building in one or two months and a lawyer can bring a suit to decision in one or two years. But the work of the teacher bears fruit only in the long run. So the people attach less importance to the teacher.

It is less expensive to get a diploma in teaching than to get one in medicine, engineering or law. This superficial factor is one of the reasons for the under estimation of this profession.

The teacher has no authority to show his power by fair or foul means. A clerk can cause inconvenience to others and prepare the way for corruption by delaying the bills and showing his authority. But it

is not easy to fail or promote a pupil ignoring his performance in the examination. So the people think that the teacher is unable to do anything for or against them.

Modern educational set up is against all originality or initiative on the part of the teacher. No new step can be taken because everything concerned with education is predetermined and put into a straight jacket. So an able teacher cannot distinguish himself from others. This prevents him from attaining the right place for himself.

Because of the introduction of mass education schools resemble factories and the teachers have been brought down to the level of mere labourers. So skill is not considered to be a necessity for the teacher. Every Tom, Dick and Harry can be a teacher if he completes a training course. There is neither any device found out to remove the unfit from the profession nor any desire shown in that direction. This is one of the factors which damage the prestige of the teaching profession.

As the last resort teaching profession is dumped with many. The supply of teachers is greater than the demand. So teachers are not dear in the employment market and there is no chance to the society to experience the result of the lack of teachers.

It is well known that the remuneration for this profession is not sufficient to make both ends meet. In most of the other professions the remuneration or income is greater. If their income is not sufficient to meet the requirements of daily life, they may indulge in questionable means and keep up their economic status. But the teacher is economically handicapped and his standard of living is low. This is affects the prestige of the teacher to a great extent.

There is very little scope for better prospects in this profession. Neither a promotion on the basis of seniority nor an increment for efficient work can ordinarily be expected in our educational set up. So almost all the teachers retire only as teachers. This is one of the reasons for the lack of respect for the teaching profession.

Some of the above cited factors are inherent defects of the profession itself and others are due to the trend of the modern educational set up. So the teacher himself has to take the responsibility and share it with the society for a bright future. But now we can be satisfied as teachers because teaching is the noblest of all professions.

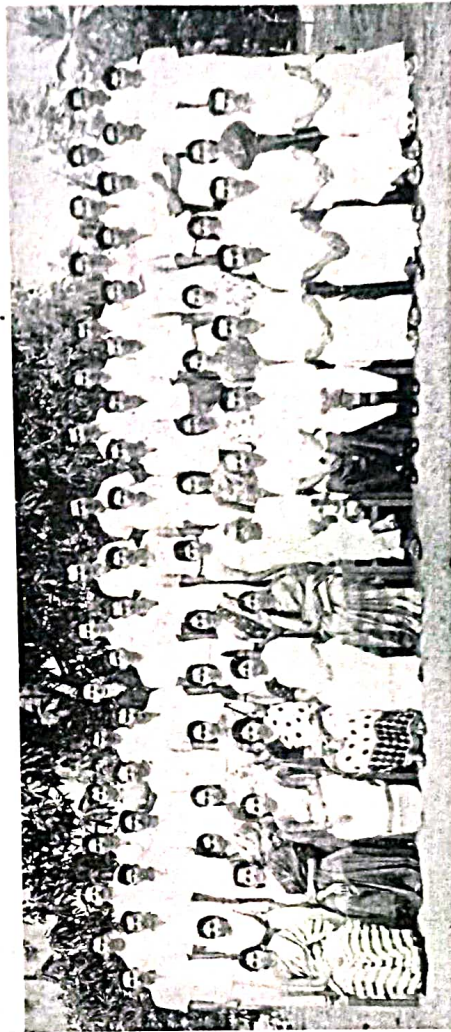
★ *A Note By The Editor* ★

The status and the emoluments of teachers can be raised if teaching is made a profession - a profession like medicine or law - which can be practised only by those who know the techniques of it. This can be achieved by (1) making text-books solely books meant for the use of pupils (2) altering the mode of examination and (3) adopting research as the device for pin pointing defects and remedying them.

*Vide the recommendations of the General Inspection Commission for Training Colleges, University of Madras 1963-64.
"Every animal and plant is a piece of embodied History".

J. B. S. Haldane

Staff and Students.

"DOUBLE, DOUBLE TOIL AND TROUBLE"

- B. Sulochana Devi -

The Second World war ended abruptly. Asia began to conceive in high spirits in spite of her weakness. With in these last two decades, she delivered nations big and small. Pain of labour varied considerably. Profuse bleeding followed in certain cases. Surgical operations and amputations were necessary at times and nursing was good.

Eventhough all the new ones are surviving all are weak due to lack of proper nourishment from the mother. Starvation and illiteracy are the common enemies barring their development economically and politically. The growth of these nations is retarded also due to quarrels among themselves. The situation is deteriorating everyday as the big brothers who have military power are trying to crush or destroy the younger or weaker ones. Frustration is experienced everywhere. Major conflicts may follow at any time.

Democratic nations are compelled to join hands to face threat of annihilation from the dictatorial tactics of communist camp through their 'Satelite states'.

India and China are pitted against each other on the quarrel over Himalayan regions. Laos problem, many thought, was settled but the trouble is still there. Even though the world court had given its decision in favour of Cambodia, on a dispute over a border temple with Siam the dissatisfaction still prevails. Any military movement in Laos raises the temperature in Siam, and American tanks are seen everywhere. The recent flare up between North Vietnam and South Vietnam is really becoming dangerous. American aid to the South Vietnam is infuriating Communist China who is behind North Vietnam. Nobody can predict the outcome if a major conflict starts. War preparations are going on in full swing on both sides. The American Naval and military strength in the Pacific prevents to a great extent Communist China from

swallowing the Nationalistic (Koumintang) strong holds of Taiwan (Formosa)

Korea was part of Japanese Empire before the war and independent Korea emerged after the war, was subjected to partition into northern and southern sectors. North Korea is under the thumb of communist China and administration in South Korea is controlled by a military junta.

Burma is struggling hard economically and politically just as Ceylon's political parties are at logger heads. Both the countries are trying to get rid of Indian residents.

In Pakistan the new form of Government with safe-guards for the President, tailored to suit the 'Ayubkhan' administration is still in its birth pangs. The call for unrestricted democracy is heard every where. Under cover of the new constitution, old political parties are undergoing rejuvenation. The approach of Pakistan and Communist China even though they stand politically in opposite camps, to delimit the frontier between them - a frontier existing only in the region of Kashmir, claimed and largely held by India, clearly indicates their adoption of a foul theory that "an enemy's enemy is a friend". Time shall prove the implications behind this friendship.

Kashmir is a hot isome between India and Pakistan twisting and turning of facts have made the isome very complicating. India faild in her duty to stop Pakistan army occupying Kashmir territory. Fundamentals have been over looked in the security council of U. N. O. and it appears that solution is impossible through the world organization due to various reasons. With an open heart and objective observation of the issue one could easily see that India dumped her resources to develop her sector and Pakistan claims so in her sector. A new boundary commission set up to define a new frontier on the basis of development may be a solution to the problem. To leave Kashmir as a buffer state is to make her a prey to greedy neighbours.

China's imperialist designs have made India war-like as a measure of self-protection. Today India's resources are mainly utilised

for defence preparations in case of another war at her frontiers. This definitely retards her progress in other fields of development aimed to raise the living standards of the semi-starved millions.

The rift between Russia and China over the strategy of communist revolution is increasing day by day and the gap has become almost unbridgeable.

Communist China had taken advantage of strange relation between India and Nepal. China posed as a friend of Nepal and promised to rescue her if she were to be attacked by any foreign power.

On August 1st 1962 Federation of Malaya, an independent state, expressed in consultation with Great Britain, her opinion to create a new nation of Malaysia. So Malaysia was formed. Britain whole heartedly supported it. Dr. Soekarno had tried his best to put stumbling blocks indirectly on the way of formation of Malaysia. As the steps taken by the partners of Malaysia were careful and quick. Dr. Soekarno did not succeed.

Indonesian "Confrontation" against Malaysia is going on full swing. Malaysia, a peace loving small nation having one tenth of the population of Indonesia, is confronted with a real threat of annihilation. The Prime Minister Tunku Abdul Rahman and his Colleagues in Malaysia are trying their best to come to an understanding with Indonesian leaders for a peaceful co-existence. Border troubles created by Indonesian guerillas along the frontiers of Sabah and Sarawak may flare up into an open war at any time, if both sides do not restrain themselves. Infiltration of Indonesian military personnel into the main land of Malaya has also started. It has come to a stage that summit meetings between leaders of both countries will not bring any solution to the situation. Malaysia is still on the defensive. Britain, Australia and New Zealand have promised unlimited support. America has also promised military aid. Other Commonwealth Nations and Afro-Asian countries are giving moral support to Malaysia. The communist camp gives support to Indonesia "How much?" is a good question.

Dr. Soekarno promised the moon on earth for his people, who he could not even pay the debts for the purchase of military equipment from Russia and elsewhere. Communist leader 'I did' has the greatest following and 'Guided Democracy' is a bitter soup to all. What next?

Art is a mirror as well as a hammer.
"To thine own self be true
And it must follow as night the day
Thou cans't not then be false to any man" Shakespeare.

THE ROLE OF TEACHERS

Speech by Dr. Sunder Singh (Principal, Christian College, Martandam)
at the Annual Social.

Mr. President. Principal Gopala Pillai, distinguished guests,
members of the teaching faculty and my dear students.

I consider it a great privilege to be here this evening to be your Chief Guest. I thank you very sincerely for the same. It is indeed fortunate that Sri A. N. Tampi is in our midst this evening and I must say that this institution is very fortunate in having him as the chairman of the Managing Board. It is certain that this institution will grow very fast and grow into a very good Training College with great traditions under his able leadership.

It is my duty to just share with you some of the problems of education because I feel that these are very important in the educational expansion that is taking place in our country at present. The first problem that we face is the tremendous cost of education—the cost of establishing a College and running it. It must be a great good fortune for most of you, that you have such an institution in the neighbourhood. I am really happy that the Devaswom has come up with the proposal to establish this College. This College is an absolute necessity in this District. It was long overdue; it was the great sagacity and imagination of the Temple Committee with the leadership of Sri A. N. Tampi, which led to the establishment of this College. In a country where the bulk of the people are illiterate, where education is so expensive and where most people cannot afford higher education, those who come out of Training Colleges should have a great sense of responsibility—sense of vision as to what they should do.

It is easy for you to secure a job; but what is your role in that job? What are you going to do in the school where you may get employed? Is it merely teaching certain specific subjects or are you going to do something more? Your duty is to mould the young minds so that they can absorb not only knowledge but also some of those things which are so intangible

and which will make really life worth living. I have great respect for my old teachers—one of them is present here—who taught me not only History, but only Science, not only English. Their very manner of teaching, their very presence made something of a marked impact on my personality. I could always realize that I was studying something so interesting, so new, something about which I could never forget. When a mistake is made by a teacher, a student has the right to interrupt him at any time. The teacher should examine his work and say "I went wrong". How many of you will appreciate this? This is very important. There you find a young mind, so perspective with a great degree of concentration that he can find out a slip that you make. You have to encourage him. This is a quality which you should develop, where the student who is able to contribute something, is able to get the right kind of appreciation and also the right kind of congratulation for what he does.

You must have a sense of mission. When you begin to teach you must have great love for the subject and believe me, if you teach your subject well, every student of yours will admire you. You must always remember that you have this sense of responsibility of teaching a subject throughly and well. The really clever teacher is the person who can spend time for the student who is less than the mediocre, who must be able to guide such a student, who has some sort of personal contact with him. That is the kind of dedication which every student in a B. T. College should have when he leaves the College. You have a certain joy that you are doing something which is wonderful. It is not the monetary reward that really counts it is the appreciation and admiration of the students. The student needs guidance; he wants to consult you. Some of them come from homes where the father is not able to guide them; some of them come from really broken homes; some of them have no kind of a good environment whatsoever and when such students come under you a good word at the right time or a hard word at the right time will change them. They will make up their deficiencies and when you do this continuously and consistently you will find the whole environment changes and the school changes too. It is not your work alone that matters. You must make the students work. In the Soviet Union a student in the school final class cannot afford to go a single day to a movie for the simple reason that if he goes he will have to sit up next day till midnight or more to make up the deficiency in his homework. In short the school where you teach must be made really a school, not turning out mediocre boys and girls, but training able men.

It is unfortunate that in our country most of us merely think in terms of (1) a good nice cosy job (2) a job near home (3) a job with minimum of work and maximum return. This attitude must change. In the United States a man works from morning till evening without ever expecting any extra reward. It is just fascinating to see them work. What did they find in the country where they went—nothing but Red Indians, Wild boar and a very inhospitable place far from their hearths and homes. In 200 years they have transformed it and made it a virtual Garden of Eden and even after 200 years you can't find a single American sleeping at 10 or 9 O' Clock, can't find a single American being late to office. This kind of actual joyousness in work has transformed the whole country. They still work hard. The result is—it is a land flowing with milk and honey. No one can deny that. If we have the same kind of feeling for work, I can say that our children can transform this poverty stricken country of ours into a real Garden of Eden.

I wish you the best of luck and Godspeed. May you have many years of fruitful service in this country. I hope you will always remember this institution for what it stood for and try to visit this institution again. I am sure when you visit it a few years hence it will be completely transformed.

May God Bless You!

Report of the Teachers' Association

(Sri. M. Parameswaran, Secretary)

Office bearers:

President (Ex-Officio)
Vice-President.
Secretary.
Committee Members.

Sri T. Gopala Pillai (Principal)
Sri N. Kesava Pillai (Prof. of Education)
Sri M. Parameswaran.
Sri M. Sivathanu Pillai
Sri K. K. Narayanan Nair
Miss A. Irene Patsy.
Miss D. Vijayalekshmi.

An ordinary meeting was conducted on 31-7-1964 with Prof. N. Kesava Pillai on the chair. Sri K. K. Narayanan Nair, Sri E. Arulappan and Sri M. Parameswaran spoke on "Medium of instruction in High Schools". It was followed by a lively discussion in which several students took part.

The Indian Independence Day was observed on the 15th of August 1964. The Principal hoisted the National Flag and exhorted the trainees to be dedicated to the great task of serving the needs of the country. The glorious tribute then paid to the late Prime-Minister Sri Jawaharlal Nehru imbibed in the minds of the trainees the spirit of devotion to the cause of the nation.

A musical evening was conducted on 19-8-1964 at 3.35 P. M. Miss S. Jayamony, Miss. B. Padmavathy Amma, Sri A. Sivasankaran, Sri S. Sreekumar, Sri. G. Devadhason and Sri S. Sam Richard Dhas sang songs. Sri Theodore showed his skill in playing the accordion.

The Teachers' Association was formally inaugurated by Sri V. K. C. Natarajan, I. A. S., Collector, Kanyakumari District, on Friday 18th Sept 1964. The Principal presided over the meeting.

A debate was conducted on 9-10-1964 with Prof. N. Kesava Pillai on the chair. Sri E. Arulappan moved the resolution "This House

is of opinion that the Wardha Scheme of Education is not suited to the conditions obtaining in India". Sri K. K. Narayanan Nair led the opposition. Several students took part in the debate. The proposition was thrown out.

A Kaviameela was conducted on 20-11-1964 with Miss Beula Jayamathi, Lecturer in History on the chair. Several students recited poems and songs.

An ordinary meeting was conducted on 27-11-1964 under the presidency of Sri C. T. Abraham, Lecturer in Education. Several students spoke on "Education in Modern India".

An extraordinary meeting of the Association was held on 15-12-64 at 3 P. M. Rev. R. R. Keithan, who was for a long time an associate of Mahatma Gandhi addressed the members of the Association on "Basic Education in a Gandhian World". The Principal presided over the meeting.

The Republic Day Celebrations were conducted on 26-1-1965. The Principal hoisted the flag. After the meeting was over sweets were distributed to all.

An ordinary meeting was held on 29-1-65 at 3.30 P. M. with Sri A. Thuraiwamy, Physical Director on the chair. Sri T. Sivasubramonian and Sri R. Thirivikraman Nair spoke on "Progressive literature". Miss S. Jayamani and Miss B. Padmavathi Amma sang songs.

An Ordinary meeting was held on 12-3-65 at 2.40 P. M. Sri E. Arulappan presided over the meeting. Sri G. E. Abraham and Sri R. Padmanabha Pillai spoke on "Contemporary trends in English literature" and "Ilakkiyathile nan kanda iyarkkai" respectively.

An extraordinary meeting was held on 16-3-1965 at 3 P. M. with the President of the Association on the chair. Sri Paul Varghese, Principal, Govt. Training College, Trivandrum delivered an interesting speech on "Artistic Teaching".

The College Annual Social was celebrated on Tuesday the 30th March 1965. The members of the staff of the College, the Managing Committee, the temple committee, and Headmasters of the Practising schools and the old students of the college were our guests.

INTRAMURAL REPORT

(Sri M. PARAMESWARAN - Student Secretary)

We are really happy to submit a brief report of the athletic activities of our College during the year 1964-65.

Intramural Committee.

Ex. Officio President.
Vice-President:
Secretary.

Sri T. Gopala Pillai (Principal).
Sri C. T. Abraham (Lecturer in Edn.)
Sri A. Thuraiswamy (Physical Director)

House Leaders.
Aristotle House
Dewey House.
Herbart House.
Plato House.
Lady Representative

Sri A. Ramaswamy Nadar
Sri N. J. Joseph
Sri P. K. Muraleedhara Panicker
Sri M. Parameswaran.
Miss S. Ramani Bhai Amma.

Activities.

In order to promote healthy competition in the various athletic activities the trainees were grouped into 4 houses-Aristotle, Dewey, Herbart and Plato-each house consisting of 15 members-10 men and 5 women. The trainees showed keen interest in all the the athletic activities. The great enthusiasm they have evinced is highly commendable.

The Annual Sports were conducted on 25-3-1965. Sri M. Parameswaran took the oath and the Principal declared the sports meet open. The competitors did their best. They were in high spirits and sprightly in action. Altogether theirs was a grand performance. Sri T. Sivasubramonian of Aristotle House and Miss B. Padmavathy Amma of Dewey House were declared Champions amidst cheers.

We are every much indebted to our young and energetic Physical Director for the expert guidance he has given us. And we take this opportunity to record with great pleasure our sincere thanks to him.

Dr. J. D. K. Sundersingh. M. A., M. Ed., Ph. D., Principal, Martandom Christian College was our Chief Guest. At the garden party our Principal welcomed the guests and reviewed the work of the whole year. Sri AN. Tampi, B. A. (Oxon), Bar-at-Law, President of the Managing Committee and Dr. J. D. K. Sundersingh, spoke. After the Chief Guest's speech, Miss Irene Patsy proposed a toast to the College. Prof N. Kesava Pillai replied to the toast. Sri G. Devadhasan of the History group then proposed a toast to the old students of the College. Sri M. Thankappan Nair, Secretary, Teachers Association (1963-64) replied to the toast. The group songs and the classical music concert by Miss. S. Jayamani and party were a source to entertainment of the guests. Then prizes were awarded to the winners in the various competitions. At the close of the function the Secretary of the Teachers' Association thanked all.

Competitions in the various items of cultural activities were held on 15-3-1965. Names of winners who were awarded prizes are given below.

CULTURAL ACTIVITIES.

ELOCUTION COMPETITION:-

1. English - Mr. G. E. Abraham
2. Malayalam - Mr. K. K. Narayanan Nair
3. Tamil - Mr. T. Sivasubramonian

Music Competition:

1. Classical - Miss S. Jayamani
2. Light - „ B. Padmavathi Amma

CONTRIBUTION TO THE COLLEGE MAGAZINE:

- BEST POEM
1. English - Mr R. Thrivikraman Nair
 2. Malayalam - Miss D. Vijayalekshmi
 3. Tamil - Mr. G. Devadasan

- BEST PROSE PIECE
1. English - Mr. R. Sarangadharan Nair
 2. Malayalam - Miss K.B. Saradamma
 3. Tamil - Mr. E. Arulappan.

Also we thank our beloved Principal, the members of the staff, the leaders and the participants for their invaluable co-operation and help.

Winners Of The Intramural.

WINNERS IN GAMES.

MEN		HOUSE		RUNNERS		HOUSE	
BADMINTON.							
WINNERS		Dewey		1. Parameswaran, M.		Plato	
1. Jothi Raj, S.		"		2. Sarangadharan Nair, R.		"	
2. Sree Kumar, S.		"					
CARROM							
1. Sree Kumar, S.		Dewey		1. Sivasubramonian, T. Aristotle		"	
2. Jothi Raj, S.		"		2. David, J.		"	
BADMINTON							
1. Rajamma, K. K.		Plato		1. Ramani Bhai Amma, S. Herbar		"	
2. Saraswathi Amma, J.		"		2. Omanakutty Amma, P. N.		"	
CARROM							
1. Jayamani, S.		Aristotle		1. Vasantha Abernam, L. Herbart		"	
2. Joy Kamalavathy, D.		"		2. Omanakutty Amma P. N.		"	
TENNIKOIT							
1. Jayamani, S.		Aristotle		1. Rajamma, K. K.		Plato	
2. Irene Patsy, A.		"		2. Annakumari Lizzie, E.		"	

WINNERS IN SPORTS

MEN	Place	Name of Competitor	House.
100 Metres	I	Sri Sivasubramonian, T. Aristotle
	II	„ Sree Kumar, S. Dewey
High Jump	I	Sri Sivasubramonian, T.	... Aristotle
	II	„ Vasudevan Pillai, P. K. Plato
Broad Jump.	I	Sri Sivasubramonian, T. Aristotle
	II	„ Sree Kumar, S. Dewey
Short Put.	I	„ Vasudevan Pillai, P. K. Plato
	II	„ Sree Kumar, S. Dewey
Three Legged	I	„ Monikandan Pandaram, S. and	Herbart

SPORTS.

Finish of hundred metres' race.

Cycle slow race.

Woman Champion.

Finish of fifty metres' race.
(Women)

College Champion.

District Collector arriving to
inaugurate the College Association

Shri M. Parameswaran
Secretary of the Teachers' Association.

Race	II	„ Vamadevan, M.	
		„ Sree Kumar, S. and	
Obstacle Race	I	„ Thrivikraman Nair, R.	Dewey
	II	„ Sivasubramonian, T.	Aristotle
Cycle Slow Race	I	„ Sree Kumar, S.	Dewey
Sack Fight.	I	„ Sukumaran Nair, K.	...	Plato
	II	„ Sivasubramonian, T.	Aristotle
College Champion:		„ Sree Kumar, S.	Dewey
		„ SIVASUBRAMONIAN . T.	...	Dewey

WOMEN

75 metres dash	I	Miss Padmavathy Amma, B.	...	Dewey
	II	„ Jayamani, S.	...	Aristotle
50 metres dash	I	„ Padmavathy Amma, B.	...	Dewey
	II	„ Jayamani, S.	...	Aristotle
Standing Broad	I	„ Jayamani, S.	...	Aristotle
Jump.	II	„ Padmavathy Amma, B.	...	Dewey
Shotput	I	„ Ramani Bhai Amma, S.	...	Herbart
	II	„ Vijayalekshmi, D.	Plato
Needle & Thread	I	Smt. Vasantha Abernam, L.	...	Herbart
Race.	II	Miss Annakumari Lizzie, E.	...	Plato
Filling the	I	„ Rajamma, K. K.	...	Plato
Bottle	II	„ Padmavathy Amma, B.	...	Dewey
Potato Race	I	„ Vijayalekshmi, D.	...	Plato
	II	„ Saraswathy Amma, J.	...	„
Musical Chair	I	„ Annakumari Lizzie, E.	„
	II	„ Vijayalekshmi, D.	...	„
Lady CHAMPION:		„ PADMAVATHY AMMA. B.	...	Dewey

ஓரு நிமிடம்

ஜி. தேவதாசன்

கல்லூரியை விட்டு விடை பெற்றுச் செல்லும்போது எத்தனையோ நினைவுகளோடு இந்த ஆண்டு மலரையும் கொண்டு செல்கின்றோம். இங்கே, தோழர்கள் சிலர் தங்கள் கலை மணக்கும் எண்ணங்களால் கையொப்பமிட்டிருக்கின்றார்கள். அவை, நம் கல்லூரி வாழ்க்கையில் கடந்து சென்ற நாட்களோடு ஒரு நிமிடமாவது ஒன்றி விடுவதற்குத் துணை புரியும்.

ஆண்டு மலரின் தமிழ்ப் பகுதிக்குத் தங்கள் படையல்களைத் தந்துதவிய மாணவத் தோழர்களுக்கும், அவ்வப்போது அறிவுரைகள் வழங்கிய சரித்திர விரிவுரையாளர் திருமதி ஜயமதி வில்சன், B. A. (Hons) B. T. அவர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இலக்கிய இன்பம்

இ. அருளப்பன்

இப்பாந்த நிலவுலகின்கண் ஒவ்வொரு நாட்டின் சிறப்பும் அதன் மொழியின் சிறப்பும் விளக்கம் பெறும். அம்மொழியின் சிறப்போ அதனிடமுள்ள இலக்கியங்களின் சிறப்பில் பொருந்தி நிற்கும். அதற்கொப்ப மொழிகள் குல முதல்வியும் நாம் மொழியும் முத்தமிழின் சிறப்பும், அதன்பாலுள்ள எண்ணிறந்த ஏற்றமிகு இலக்கியங்களில் இசையுடன் இலங்குவதை இன்றும் காண்கின்றோம். ஏனைய பல மொழிகளுக்கு இல்லாத சிறப்புக்கள் நம் நற்றமிழுக்குள் வேண்பதை ஒப்புவர் உலகினர். இன்றைய வழக்கிலுள்ள மொழிகளுள் இரண்டொன்றைத் தவிர ஏனைய மொழிகள்தோன்றும் முன்னரே நம் கவிதை தமிழினினை கண்ணெனத்தரும் எண்ணிறந்த இலக்கிய இலக்கியங்களை எழில்பெற அமைத்துக்கொண்டு அரியணையில் அமர்ந்திருந்தால், மக்களது வாழ்க்கை நலன்களை யெல்லாம் வகைப்படுத்தி அறம், பொருள், இன்பம் வீட்டுவதும், இன்னும் அந்நலன்களையும் அகர்ப்புறம் என இரு கூறுக்கி, அவற்றின் இயல்பினத்தையும் இலக்கண விதிகளுடன் இலக்கியத்திலும் எழில்படக் கூறிய பெருமை நம் பைந்தமிழுக்கே உண்டு. இதை இலக்கணத்திலும் 'பொருள்' எனலும் பெயரால் இடம் பெறச் செய்தனர். பிற மொழிகளில் இலக்கணங்களறியாத இதற்கையே "பொருள்வகை" தைத் தன்னிலக்கணத்தில் பெரும் பகுதியாகக் கொண்ட தனிப் பெருமை தண்டமிழுக்கே உண்டு. எனவே நம் வண்டமிழின் தோன்மையும், பல நலத்தன்மையும், சோற்பொருள் வன்மையும் அளவீடற்கரியன. அத்தகைய இலக்கியங்கள் நமக்களிக்கும் இன்பமே இனையற்ற இன்பமாகும்.

உயிர் இனங்கள் அனைத்திலும் பகுத்தறிவுப்பண்பு படைத்த மனித இனமே தலை சிறந்து விளங்குகிறது. "மாவும் மாக்களுமே ஐயறிவினவே" என்றும் "மக்கள் தாமே ஆற்றிவுயிரே" என்றும் நம் ஒண்டமிழ்ப் புலமைத் தோல்காப்பியனார் மக்களின் இலக்கணம் படைத்தார்.

இங்ஙனம் அறிவு விளக்கம் பெற்ற மானிடன் ஏனைய உயிர்கள் நுகரும் ஐயுறு இனங்களை விடச் சிறந்ததும் எனலும் குன்றத்தும் மேலும் மேலும் நுகர்வேண்டும் என்பதுமான ஓர் அறிவன்பத்தை இலக்கியச் சுவையிலேபடுவதால் நுகர்லாம். இலக்கியத்தில் சிறந்த உயிர்நிலைப்பகுதியாகிய கவிதையிலிருந்து நுகரும் இன்பத்தைப் போன்ற இன்பம் வேறு யானாடும் இல்லை எனலாம். இலக்கிய நுகர்வதும் முனாந்து சுவைத்து இன்பமும் நோக்கமே இலக்கியப் பயிற்சியின் தலையாய வேக்கமும் பயனுமாகும் இலக்கிய ஆராய்ச்சியாளர்.

இலக்கியங்கள் மக்களுக்களிக்கும் இன்பங்கள் எண்ணிறந்தன. இன்றமிழில் எழுந்த அன்றைய ஆண்டுகளின் வாக்குகளில் சிறப்பாகச் சங்ககாலச் சான்றோர் செய்யுட்களையே 'பந்திப்பாட்டு', 'எட்டுத்தொகை', 'பதினெண்கீழ்க் கணக்கு' முதலியவைகளில் அவ்வளவு பாக்கள் பரவிய பொழுதில் வாழ்ந்த மக்களின் பண்பாடுகள், நடைபுடை எண்ணங்கள், தேய்வம், உணவுப்பொருட்கள், மரங்கள், சேட்கோடிகள், விலங்குகள், பறவைகள், பறை, தொழில், யாழ், ஊர்கள முதலியவற்றோடு அந்த அந்த நிலத்திற்குரிய மாந்தரின் ஒழுக்கநிலை, நாகரிகம், முதலிய வாழ்க்கை நிலை அனைத்தையும் நாம் கண்டு களிக்கலாம். ஆக, இலக்கியப் படிப்பானது இனையற்ற தோர் இளம்பு பொழுது போக்காகவும், காலக் கண்ணாடியாகவும், வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டியாகவும் விளங்கி முத்துறைகளிலும் மக்களுக்குப் பயனளிக்கிறது என்கிறார் ஒரு பேராசிரியர். இம் முன்று வகைகளும் தமிழுக்கே யன்றி ஆங்கிலம், வடமொழி முதலிய எல்லா மொழிகளுக்கும் பொருந்தும்.

தமிழ் இலக்கியங்களுள் காலத்தால் முற்பட்டதும் கருத்தாற் சிறந்ததும் சங்க இலக்கியங்களே. குறைந்த சொற்களில் நிறைந்த பொருளைச் சிறந்த முறையிலே சேறித்துக்காட்டும் சேம்மையையும், வன்மையையும், வனப்பையும் அவ்விலக்கியங்களிற் காணலாம். பிற்கால இலக்கியங்களுக்குக் கல்லாம் தனிப்பெருந் தாயாகவும் விளங்குவது சங்க இலக்கியமே. அச்சங்க இலக்கியங்களில் ஒருவாறு புறநானூறு தரும் இன்பம் ஏராளம்! ஏராளம்!! அதை இங்குக் காண்போம்.

பொதுவாக பண்டைத்தமிழ்ப் புலவர் பெருமக்கள் பார்த்த உள்எழும், மதிப்பு, செந்நெறியும், பிடுகடையும், தன் மானமும் தோண்டுள்ளமும், நட்பும், கன்றியறிவும், கல்விப்பெருக்கமும் உடையவர்களாய் தமிழ் இலக்கியச்சோலையில் உலவினார்கள் என்பதை அவர் தம் இலக்கியங்களிலிருந்து அறிந்து இன்புறுகின்றோம்.

"ஆண்களோடு பேண்களும் சரிநிகர் சமானம்" என்றார் இருபதாம் நூற்றாண்டு புரட்சிக்கவிஞர் பாரதியார். ஆனால் ஏற்றேறக்குறைய இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே நந்தமிழ் நாட்டு நல்லிசைப் புலமை மேல்நிலைவார்கள் இதை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் நமக்கு விளக்கும் வகையில் இலக்கியத்தில் இனையற்ற பணிகளைச் செய்துள்ளனர் அவர்களின் ஓவையார், ஆதிமந்தியார், வெள்ளித்தியார், பாரிமகளிர், பூதப்பாண்டியன் தேவியர், காக்கைப் பாடிந் நச்சேன்னையார், காவற்பெண்டு, குறமகள் இளவையினி, பேய்மகள் இளவையினி, வெண்பூதி, மாறேக்கத்து நட்பசலையார், போந்தைப்பசலையார், வெண்ணிக்கூயத்தியார் முதலியோர் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு செய்துள்ள பணிகள் என்றென்றும் இலக்கிய இன்பம் துய்க்கத் துணை போகின்றன என்றால் அது வேறும் புகழ்ச்சி மொழியல்ல.

நற்றமிழ் வானில் விண்மீன்களாகிய பல பேண்பாற் புலவர்களில் நடுநாயகமாக விளங்குவது திங்கள் எனத் தரும் ஓவையாரே. அந்த நல்லிசைப் புலமை மேல்லியலார் பாடியதாக புறநானூற்றில் முப்பத்து மூன்று பாடல்கள் காணப்படுகின்

தன் அல்ல அந்மாதிக் குறித்துப் பாடிய பாடல்கள் பல. அவை அனைத்தும் கவி அழகம். அப்பாடல்களில் இலக்கிய இன்பம் பெருக்கெடுத்தோடுவதை நாம் அவற்றைப் படிக்கும்போது உணரலாம், இன்புறலாம்.

மனைன் அந்மாதிக் குறியை அறியாததில் வேன்பு படைத்தவன். அம் குறையாடலின் முந்தரியப் பாடல்களுக்கு உருகி, மனங்குழைந்து, அருள் காண்பான். மனைன் மரணம் போழ்க்குந் தகதை அருளுதல் போல் புனிதமரணமாய் அந்மாதிக் குறியை அறிய மாறுதல் தன் வாய்ப்பு செய்து அருளினான் என்று அக் கவிவரமாயே கவினித் தமிழில் கவித்து கவி புனைந்துள்ளார்.

அந்மாதிக் குறியில் வேலேற்று விழுப்புன் பட்டு வீழ்ந்த போழுது ஓங்கையார் மனைகவல்கிப் பாடிய பாடல் கவிமையின் கவலைப்பதற்கும், அதாவது

“தன்னிடம் உள்ளது சிறிதானாலும் அதை முழுவுதும் தமிழ் வாணருக்குக் கொடுத்ததான் வறியிருப்பான். உணவருக்கும் போழுதும் ஓங்கையார் பாடல் கவிமையின் இன்புறலாம். கவலைக்குந் உணவுப் பகுதியை எல்லாம் தானே விருமபாது புலவருக்கே கொடுப்பான். ஓங்கையாரிடத்துத் தான் கொண்ட பேரன்பு மூலம் கவிமையின் இன்புறலாம். தன் கையால் அப் புலவர் பெருமாதியின் தலையைத் தைவந்து அருள் காட்டுவான். அவன் வள்ளல் இறந்து பட்டது இதைப் பாணருக்கும் இவருக்கும். அவன் சுற்றத்தாருக்கும், புலவர்களுக்கும் பெருந்துயர் விளைவிப்பதாயிற்று. அதனால் அவன் மரணம் தைத்த வேல் அதோடு நிற்காது பாணரது இவ்வோட்டைத் தனைத்து சுற்றத்தார் கண்களையும் ஊடுருவிச் சென்று இரப்போது கையையும் துளைத்துப் புலவர்களை நாவிற்பட்டதேயாகும். அதனால் இனி பாடுவோருமில்லை. பாடுவோரைப் பாதுகாப்போருமில்லை” என்று கசிந்துருகிக் கூறியது பாடலின் பொருளாகும். இனி பாடலை நோக்குவோம்.

“சிறிய கட் பெரினை எமக்கியு மன்னை
பேரிய கட் பெரினை
யாம் பாடத் தான் மகிழ்ந்துண்ணு மன்னே
சிறு சேற்றறு நனி பல கலத்தன் மன்னே
என் போடு தடியடு வழியெல்லாம் எமக்கியு மன்னே
அம்போடு வேல் நுழை வழியெல்லாம் தானிற்கு—மன்னே
நாகத் நாமும் தன் கையாற்
புலவு காறும் என்றலை தைவரு மன்னே
அருந்தலை இருப்பானர் அகன் மன்னைத் துணையுரிஇ
இப்போர் கையுறும் போகிப்
புர்ப்போர் புன்கண் பாவை சேர
அருசோல் நுண் தேர்ச்சிப் புலவர் நாவிற்
சேன்று விழ்துன்றவன்
அருகிறத் தியங்கிய வேலே
ஆர் கெந்தை யாண்டுள்ள கோல்லோ

இனிப்பாடுருகியில்லை பாடுநர்க் கொன்றீரு—ருகியில்லை
பளித்துறை புகன்றை நுறைக்கோள் மாமலர்
நூடாது கைகி யாங்கும் பிறர்க் கொள்
நியாது வீயும் உயிர் தவப்பலவே (புறம்—235)

இங்கு புலவர்களை அழகிய சொற்களால் ஆராயும் நுண்ணிய ஆராய்ச்சியை புலவைய அறிவினையுடையோர் என்றும் பொருள் பட “அருசோல் நுண் தேர்ச்சிப் புலவர்” என்றும் அந்மாதிக் குறையைக் குறிக்க “நாகத் நாமும்” என்றும் தன் தலைமீன் சிறுமைகையக் குறிக்க “புலவர் நாமும்” என்றும் பாடியுள்ளமை உள்ளுத்தோறும் உள்ளுத்தோறும் இன்பம் ஊட்ட வல்லன.

இப் புறநானூற்றுப் பாடல்களுக்கு பண்டு புலவர்களும், புலவர்களும் எத்துணை கட்டி கொண்டு விளங்கினர் என்பதை இலக்கியத்தின் துணை கொண்டு அறிந்து இன்புற முடிகிறது. இதைப் போன்று பல அரிய பாடல்களை நாம் தமிழ் இலக்கியங்களில் கண்டு களிப்பதையாலும் காலமும் கருத்துமும் இருந்தால்.

இத்தகு சிறந்த கருத்துக்களைக் கொண்ட இலக்கியங்களுடன் தொடர்ந்து நாம் தொடர்பு கொண்டால்—அதனால் ஏற்படும் இன்பத்தைச் சிறந்த கண்பரிடையே நாள்தோறும் வளரும் கட்டிப்பிறகு உவமையாக்கித் தள்ளுவதும்.

“நவில் தோறும் நால் நயம் போலும் பயில் தோறும்
பண்புடையாவர் தொடர்பு”

இவ்வழமைக் கருத்தை உருவமாக்கிச் சிறப்பித்தன பின்னரேழுந்த இக் கருத்தடங்கிய.

“My never failing friends are they
With whom I converse day by day” என்ற ஆங்கில அடிகள்.

இவற்றால் உண்மையான கண்புருக்கும் உயரிய நூல்களுக்குமுள்ள ஒற்றுமையைக் காண்கின்றோம். கண்பரைப் போன்றே நூலாசிரியரும் நாம் விளித்தபோது முன்னின்று களிப்புற உரையாடி இன்பமளிக்கின்றனர்.

இலக்கிய இன்பம் இனியதோர் உணவு போன்றதாகும். உடலுக்கு உணவு போல் உள்ளத்திற்கு உணர்ச்சியாம் உணவு தேவை. இலக்கிய இன்பமாம் இனிய உணவாய் ஒன்பாது சுவையோ வயிற்றுணவாய் அறுசுவையுறும் உயர்ந்தது. ஒப்பற்றது. இவ்விருவகை உணவுகளின் உயர்வு தாழ்வுகளை வள்ளுவர் நன்கு விளக்குவார்—

“சேவிக்குணவு இல்லாத போழ்து சிறிது
வயிற்றிற்கும் ஈயப்படும்”

இவ்வளவு எடுத்துக் கூறியும் உணராத—இலக்கிய உணவை விரும்பாத மக்களைப் பார்த்து “மாக்கள்” என வைகின்றார் வள்ளுவர்.

எனவே வள்ளுவரது வகை மொழிக்கு ஆளாகாமல் இனையற்ற இலக்கிய இன்பத்தை அடைய முயல வேண்டும். நம் கன்னித் தமிழ் இலக்கியங்களைப் படித்து இலக்கிய இன்பமடைவோம். செந்நெறியில் செல்ல அவை வழி காட்டும்.

முத்தமிழர் இல்லங்களில் முப்பால் முழங்கட்டும்! செந்தமிழர் சொற்களில் சிலம்பு ஒலிக்கட்டும்!! அதன்மூலம் தமிழர் தலை நிமிர்ந்து தரணியில் தழைக்கட்டும்!!! என தமிழ்த்தாயை வேண்டுவோம்.

வாழ்க இலக்கியம்! வளர்க இலக்கிய இன்பம்!!

“இளைஞர்கள் மனதில் எண்ணங்கள் சுமமா இருப்பதில்லை. செயல் வடிவம் பெறவே வீரும்புகின்றன”

டாக்டர் மு. வாதரசன்

முக்கதை:

நள்ளிரவில் நடந்தது

T. சிவசுப்பிரமணியன்

(தயவு செய்து இரவில் தனியாக இருக்கும்போது யாரும் இக்கதைப் படிக்காதீர்கள்)
 நள்ளிரவு! பலமான மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. அதோடு இடியும் மின்னலும் சேர்ந்து பெரும் பிரளயத்தையே உண்டாக்கியது. நான் தங்கியிருந்த விடு எந்த நிலிடம் இடிந்து விழுமோ என்ற நிலையிலிருந்தது. நான் அந்த விட்டில் மட்டுமல்ல அந்த ஊருக்கே அன்று தான் குடி வந்தேன். முன்பின் பழக்கமில்லாத ஊரும், மக்களும் என்ன செய்வதென்று அறியமுடியாத ஒரு நிலை. என்னை அற்பமம் ஒரு கடிக்கம், ஒரு பயம்! காரணம்.....? உண்டு! நான் இந்த விட்டில் குடியேறும் முன்னால் நடந்த சில சம்பவங்களை நினைக்கும்போது கிணங்கும் உண்டாகத்தான் செய்யும்.

நான் உயர் நிலைப்பள்ளி ஆசிரியனாக பதவி ஏற்று அந்த ஊருக்கு அகாலமாக தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலுள்ள முத்துப்பேட்டைக்கு அன்று தான் வந்துசேர்ந்தேன். முத்துப்பேட்டை நடுத்தரமான ஒரு ஊர். வளர்த்து வரும் கார்பஞ்சாயத்தான எல்லா வசதிகளும் உண்டு, தங்குவதற்கு வீட்டைக்கடந்த பசுவின் தங்குவதற்கு அறை தேடி அலைந்தேன் ஒரு இடமும் காலியான வீடும் இல்லை, சிறிய அறையும் இல்லை. கடைசியாக யாரோ சிலர் சொன்னதைக்கேட்டு ஊரின் கோயிலிருந்து வீட்டைப் பரக்கப் புறப்பட்டேன். குறிப்பிட்ட வீட்டைக் கண்டுபிடித்து, பக்கத்தா வீட்டுக் காரை விசாரித்தேன். “வீட்டுக்காரர் பட்டணத்திலிருந்து ஏற்றகல்ல” என்று என்னிடம்தான் இருக்கிறது. ஆனால் இக்கவிடு வாழ்க்கைக்கு ஏற்றகல்ல” என்று கூறினர் பக்கத்தா வீட்டுக்காரர். நான் வீட்டைப்பார்த்தேன். அது உபயோகத்தி லிருந்து ஏகதேசம் பத்து வருடங்களாகவது இருக்கும். சிறிய விடென்றாலும் கல்ல அமைப்போடு காணப்பட்டது. வெள்ளையடித்த பல வருடங்கள் ஆகியிருக்கும். பக்கத்தா வீட்டுக்காரர் சொன்னதும் ஒரே வியப்பாக இருந்தது. ‘ஏன் என்று அவரி டம் கேட்டேன்.

“இவ்வீட்டில் குடியேறியவர்கள் இரண்டு மூன்று காட்சிகளில் காணி செய்த விட்டு போய் விடுவார்கள். காரணம் கேட்டால் சொல்லமாட்டார்கள். ஆனால் ஊரிலுள்ள வர்கள் இந்த வீட்டில் போய் குடியிருப்பதாக கூறுகிறார்கள். அதையும் பெண் போய் குடியிருக்கிறதாம்” என்று சொன்னார்.

எனக்கு போய்களில் கம்பிக்கையில்லை. ஆனால் கம்பிக்கையான சில பெரிய மனிதர்களின் அனுபவங்களிலிருந்து அதில் கம்பிக்கையில்லாமலாயினால். ஆனால்

உதை விட்டேன் என் கால் ஏதோ ஒரு பொருளில் மோதியது. கையும் விடுபட்டது. சாடவென்று ஏதோ பொருள் விழுந்த ஓசையும் கேட்டது. சட்டென்று டார்ச்சை எடுத்தது வலி உண்டாகிவினேன். என்ன ஆச்சரியம்! யாரையும் காணோம்! ஆனால் என்னை மணிக்கட்டில் சற்று வேதனை எடுப்பதை உணர்ந்தேன். மின் விளக்கை பொருத்தி நேன். எனக்குப் புலப்படாமல் ஒரு சத்தி அந்த விட்டில் இருப்பதை உணர்ந்தேன். உயிரிழை இயற்கையைப் போலாதத் துலிந்தேன். பேய், ஆயி போன்ற வற்றி விருத்த தற்காலத்துக் கொள்ள ஒரு மந்திரம் உண்டென்று என் நண்பன் அடிக்கடிச் சொல்வான். அதை எனக்கும் சொல்லிக் கொடுத்திருந்தான். அந்த மந்திரத்தி லெல்லாம் எனக்கு கம்பிக்கை இல்லை. ஆனால் இப்போது எனக்கு அதில் கம்பிக்கை ஏற்பட்டது. அதோடு தேவையும் கூட.

நான் மூன்று முறை மாத்திரம் உச்சரித்தேன். குலதெய்வத்தை மனதில் நினைத்துக் கொண்டேன். மீண்டும் கட்டிலில் படுத்துக் தூங்க ஆரம்பித்தேன். தூக்கம் வந்தால் தானே, மணிக்கட்டு விண் விண்ணென்று வலித்தது. கையைப் பிடித்து விட்டு கொண்டேன். மழை கொஞ்சம் குறைந்திருந்தது. மணி ஒன்றரை ஆகியிருந்தது. நான் போர்வையை இழுத்துப் போர்த்துக் கொண்டேன். திடீரென்று சமையர் கட்டில் ஒரு இடியோசைக் கேட்டது. திடீர்க்கிட்டு எழுந்தேன். டக்கென்று விளக்கு அணைத்தம் அணைத்தன. நான் மெதுவாக எழுந்தேன். உடம்பு வெட வெட வென்று தெக்கியது. சமயலறையை நோக்கி நடைபயின்றேன். கால்கள் ஒன்றோ டொன்று பின்னிரொண்டன. மனம் முன்னோக்கி தள்ள உடல் பின்னோக்கி இழுத்தது. சிரமப்பட்டு சமயலறையை அடைந்து விளக்கைப் போட்டேன். அங்கே மேடை யொன்றில் வைத்திருந்த அம்மி தரையில் விழுந்து சுக்கல் தூறாக உடைந்து கிடந்தது. நான் மனதைத் தேற்றிக்கொண்டு கூடத்திலுள் வந்தேன். சமயலறை விளக்கு இப் போதும் அணைத்தது. ஆள் கடமாடும் ஓசை கேட்டது. நான் படுக்கையில் உட்கார்ந்த கூர்ந்து வெளித்தேன். மறு வினாடி கூடத்திலுள்ள விளக்கும் அணைந்தது. சமயலறை யிலிருந்து இரண்டு நெருப்பு கோளங்கள் கூடத்திலுள் வந்து என்னை நோக்கி வருவது போன்றிருந்தது. மெட்டி ஓசை சுருதி கூட்ட காலடி ஓசை என்னை அனுசியது. நெருப்பு கோளங்கள் கண்ணை கூச வைத்தன. அவைகளின் முன்னே...என்ன அது? இரண்டு எழும்பு கோளங்கள் கூரிய நகங்களுடன் கூடிய இரண்டு எழும்பு கோளங்கள்! என்னை அது! என் கழுத்தைச் சுற்றி விளந்தன. நான் கைகொண்டு கூடியமட்டும் போராடினேன். என் மூச்சு அடக்கியது போன்ற உணர்வு. என் கழுத்து தனியாக கழற்றி எடுக்கப்படுவது போன்ற பிரமை! என் கண்கள் தானாக மூடி கொண்டன.

நான் கட்டிலில் விழுந்தேன். பிறகு ஒரே ரூன்யம். சிறிது நேரம் கழித்து உணர்வு வந்தது. கண்ணை திறந்து பார்த்தேன். என் முன்னால் ஒரு பெண்ணுருவம் நின்பது போன்ற தோற்றம். நான் கட்டிலிலிருந்து விருட்டென எழுந்து அவ்வுரு வத்தை நோக்கி நாளினேன். ஆனால் அது கைக்குப் பிடி கிடைக்காமல் காற்றில் மிதந்துபோவது போன்று வெளிக்கதவு வழியே மறைந்தது. ஆனால் கதவு அடைந்து தான் இருந்தது. நான் கட்டிலில் வந்து படுத்தேன். உறக்கி விட்டேன்.

மதார்...மதார்...என்ன தூக்கம்... எழுந்திருக்க மதார்" என்று ஜன்னல் வழியாக அடுத்த விட்டுக்காரர் வந்து எழுப்பியபின் எழுந்திருந்தேன். மணி எட்டாகியிருந்தது. "என்ன மதார் கல்ல உறக்கமா! நேற்று ராையில் வந்த கண்ப்பா! மணி எட்டாகியும் ஆளை வெளியே காணோமே என்று ஜன்னல் வழியாக வந்து பார்த்தால் கல்ல உறக்கம் கிடைக்க" என்று பக்கத்து விட்டுக்காரர்.

நான் மொளனமாக புன்னகைத்து விட்டு படுக்கையிலிருந்து எழுந்தேன். இரவு கட்டிலை கூடத்தில் அல்லவா இழுத்துப்போட்டேன். பின் அது திரும்பவும் இந்த அறைக்கு எப்படி வந்தது? இரவில் நடந்த காட்சிகள் என் கண்முன் தோன்றின. நான் சமையற்கட்டை நோக்கிப்போனேன். அங்கே அம்மி முன் போன்ற மேடை யிலிருப்பதைக் கண்டேன். என் கையைத் தடவிப் பார்த்தேன். வலி ஒன்றும் இல்லை அப்படியானால் நான் கண்ட காட்சிகள் அனைத்தும்.....?

சிறுநூரும், வரப்பெடுத்த வயலும், ஆறு தேக்கிய கல் வாய்க்காலும் வளைப்படுத்தி நெற்கோ உழுதுழுது பயன் விளக்கும் நிறையுழைப்புத் தோள்கொலாம் எவரின் தோள்கள்?

—பாதிதாசன்

காட்சி:

காட்சி. 1

[விடுதி அறை—சேல்வனும் ராஜுவும் அமர்ந்திருக்கின்றனர்.]

சேல்வன்: ராஜு! நம் கல்லூரி வாழ்க்கை முடிந்துவிட்டது. விடுதியை விட்டு நாம் ஒருவனையொருவர் பிரியப்போகிறோம். ஒரே இடையில் உண்டு பழகிய நாட்களை எண்ணும்போது எனக்கு, என்னவோ போல இருக்கிறது.

ராஜு! இனி உன்னுடன் ஒரே இடையில் உண்ண உனக்கோர் மனைவி வருவானே. அப்போது என்னை மறந்து விடமாட்டாயே ராஜு?

ராஜு: டேய் சேல்வா! உன்னை மறப்பதா? சேல்வச் செழிப்பிலே வளரும் நீ இந்த ஏழை விவசாயியின் மகளை நண்பனாக ஏற்றுயே. இந்த ஏழைத் தோழனோடு ஒரே இடையில் உண்டு பழகியே. உன்னையா நான் மறப்பது! ம்..... உன்னோடு ஒரே இடையில் உண்ண உனக்கோர் மனைவி வருவானே. அப்போது இந்த ஏழையை மறந்துவிட மாட்டாயே!

சேல்: ம்..... (சோகமாக) ராஜு எனக்கோர் வாழ்க்கைத் துணைவி கிடைக்குமளவிற்கு நான் கோடுதது வைத்தவனா ராஜு?

ராஜு: சேல்வா! நீ என்ன சொல்கிறாய்?

சேல்: இல்லை.....

நண்பா! நான் சாந்தியைக் காதுலித்ததும், அவள் என்னைக் காதுலிக் காத்தும் நீ அறியாததா?

ராஜு: ஏன்பா பழைய பல்லவியையே பாடுகிறாய்?

சேல்: என் வாழ்க்கையே பல்லவியோடு முடிந்து விடுமடா, பல்லவியோடு முடிந்து விடும்!

ராஜு! என் விருப்பத்திற்குக் குறுக்கே வரும் எவரையும் அழித்து விடவேண்டுமென்ற யிருகவேறி என் மன அமைதியைக் கேடுத்து விடுமோ என்று நான் அஞ்சுகிறேன்!

ராஜு: டேய்! எனக்குக் காதுலித்துக் கல்யாணம் செய்வதிலே நம்பிக்கையே இல்லை. பெற்றோர் பார்த்துச் சொல்லும் பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்து

கொள்வதுதான் என் கோங்கை. அதுதான் அமைதியான வாழ்க்கைக்கு வழியப்பா!

சேல்வா! காதுலிக் காதலிக்காய் எல்லாம் கல்லூரியோடு விட்டுவிடு. பேசாமல் அழகான பணக்காய்ப் பேண்ணாகப் பார்த்துக் கல்யாணம் செய்துகொள்!

சேல்: ம்..... எளிதாகச் சொல்லி விட்டாய்! (நடந்து சேல்வல்) நான் சாந்தியைக் காதுலித்தேன். அவள் என்னைக் காதுலிக்கவில்லை. ஆனாலும் தாலும் வாழட்டும். அவள் எங்கிருந் நண்பா!

சாந்தி என்னைக் காதுலிக்கவில்லை, அவள் என்னைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளமாட்டாள் என்பது உறுதியாகத் தெரிந்ததும் என் உணர்ச்சிகளெல்லாம் மறந்து விட்டன. இனி நான் மரமாக இவ்வுலகில் அந்த நிம்மதியில் நானும் வாழ்கிறேன்!

ராஜு: சேல்வா!

சேல்: ராஜு!!

(ஒருவனையொருவர் பார்த்து நிற்கின்றனர்)

சேல்: எனக்கு டிரேயினுக்கு நேரமாகிறது. நான் வருகிறேன். திருமண அழைப்பனுப்ப மறந்து விடாதே! குட் பை!

ராஜு: டாடா!

(சேல்வன் போவதையே பார்த்து நிற்கிறான்.)

காட்சி. 2

[அறை—அம்பலம், தரகன்]

(தரகன் வருதல்)

அம்பலம்: என்னாயா, அத்தி பூத்தாப்பலே?

தரகன்: நல்ல சேதி சொல்லத்தானே நான் வருவேன். ஆமா, பையன் நல்லா இருக்கிறானா?

அம்பலம்: எனனாயா, பையனைப்பத்தி அக்கறையா விசாரிக்கறே?

தரகன்: இல்ல. எனக்கென்னுண வாலைப்பையங்காய் பத்தித்தானே அதிக அக்கற! அவங்க வாழ்க்கையை அடஜஸ்ட் பண்ணுதுதானே என் தொழிலு.

அம்பலம்: ஆமாய்யா, நீ செய்யற சேவைக்கு, போன்னுடையே போர்த்தலாமே!

ஆமா, மணிவிளையில் பார்த்த சம்மந்தம் என்னுச்சு?

தரகன்: பெண்ணு ரொம்ப அழகுங்க!

அம்பலம்: குறிப்பம் எப்படி?

நாகன்: அனைத்த கேக்கவே வேணுமுங்க. அந்தப் பொண்ணப் பெத்தவருக்கு கழுப்புச் சொந்தமா வீடு, வண்டி மாடு, ரண்டு பெண்டாட்டி..... அவருக்கென்ன கொறைங்க! ராசா மாதிரி. வேறே நல்ல ஒரு கணக்கு என வந்திருக்கு.

அம்பலம்: எங்கே?

நாகன்: அழகுமாம். பொண்ணு பி. எஸ். ஓ. படிச்சவ. பி. எஸ். ஓ. படிச்ச மாப்பிளதாம் வேணுயாம். எண்ணு, பி. எ. படிச்சவங்களுக்கு இப்ப மாக்கட்டல பருங்க! அவ நமம ராஜு கூடப் படிச்சவாளாம், பேரு சந்திணறு.

(ராஜு வருகிறான்)

நாகன்: தம்பி! ஹி! ஹி!

அம்பலம்: ராஜு! உங்கட சந்திணறு ஒரு பொண்ணு படிச்சதாமே? உனக்குத் தெரியுமா?

ராஜு: தெரியுமா!

நாகன்: தம்பி! அவன் ஓனக்கும் பிடிச்சிருக்கா?

அம்பலம்: அவனக் கல்யாணம் பண்ணிக்க உனக்கு இஷ்டம் தானாப்பா?

ராஜு: அப்பா! சந்தியையா?

அம்பலம்: ஏன்டா, அவள் குணம் உனக்குப் பிடிக்கலையா?

ராஜு: நல்ல குணந்தானப்பா! ஆனால்.....

நாகன்: இந்தக் காலத்துப் பையங்களே இப்படித்தான். மனசில யாரையாவது நினைச்சிட்டு.....

அம்பலம்: ராஜு! உன் மனசிலே இருப்பதைச் சொல்லி விடப்பா! காலேஜ் படிப்பு முடிஞ்சு ஒரு வருடம் ஆகுதே.

எவ்வளவோ சஷ்டப்பட்ட உன்னைப் படிக்கவச்சேன். இனியாவது நல்லகாலம் வருமுன்னு நினைச்சேன். என் ஆசையிலே மண்ணை அள்ளிப் போட்டுடாதேப்பா!

ராஜு: சரிப்பா! உங்க விருப்பப்படியே நடக்கட்டும்.

(ராஜு போதல்)

அம்பலம்: அப்போ, நீ அதுற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய.

நாகன்: கல்யாணத்தச் சீக்காமே முடிச்சிடுவமுங்க.

அம்பலம்: சரி!

நாகன்: ஹி! ஹி.....

அம்பலம்: இந்தா! (குபாய் கொடுத்தல்)

14

காட்சி. 3

[தனி அறை—சேல்வன்]

சேல்வன்: கந்தா!

குரல்: ஐயா! (கந்தன் வருதல்)

சேல்வன்: ஒரு டின் சிகரட் வாங்கி வா.

(பணம் கொடுத்தனுப்புதல்)

(குடித்தல்) ஒரு கோப்பையிலே என் குடியிருப்பு ஒரு கோலமயில் என்.

சே! எனக்கேது கோலமயில்.

ஒரு கோப்பையிலே என் குடியிருப்பு

ஒரு கோப்பையிலே என் குடியிருப்பு.

கந்தன்: (வருதல்) இந்தாங்க. சின்ன ஐயா! இந்த கேட்ட பழக்கத்த விட்டிருங் கய்யா!

சேல்வன்: கேட்ட பழக்கமா? இதுதானப்பா அமைதியைக் கொடுக்கும் அருமருந்து! கவலையைப் போக்கும் பெரு விருந்து! கந்தா! இதோ பார், அவள் எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறாள்?

கந்தன்: யாருங்க! எங்கே?

சேல்வன்: இங்கே பார்! ஆ! எப்படிச் சிரிக்கிறாள், சாந்தீ!

கந்தன்: இந்த கேட்ட பழக்கத்தையெல்லாம் விட்டிட்டு, தோட்டம் தூவுகளைக் கவனிச்சிட்டு ராசா மாதிரி இருங்கய்யா!

சேல்வன்: (சிரி)

குரல்: சார்! போஸ்ட்.

ராஜு: கந்தா! அந்த லட்டரை எடு.

(லட்டரை எடுத்து வரல்)

சேல்வன்: ஆம்! ராஜுவேதான் எழுதியிருக்கிறான். (படித்தல்)

"ஆருயிர் நண்பா! திருமணத்திற்குக் கண்டிப்பாக வா. ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறேன்."

கந்தா! என் ஆருயிர் நண்பனுக்கு ஈழாக்க கல்யாணம். வண்டிக்கு ஏற்பாடு செய்ய. நான் உடனே புறப்படவேண்டும்.

(கல்யாண அழைப்பைப் படித்தல்)

"எனது மகன் ராஜுவிற்கும் அழகுபுரம் திரு பட்டாபயீன் மகன் திருவளர்ச்செல்வி சாந்திக்கும்....."

ஆ! சாந்தி! ராஜு!!

(கடிதத்தைக் கசக்கி எறிதல்).

15

ஓர் இடையில் உண்டு பழகினோம். நீயா இப்படிச் செய்தாய்! நான் காதல்த் தாந்தியை நீ கல்யாணம் செய்கிறாய்? நண்பன் போல் காதல்த் தாந்தியைப் பேசு! உனலையா என் ஆருயிர் நண்பனென் றென்ன் அகமகிழ்க்வேன்?

இருவர் இயமும் ஒன்றுபட்டால்தான் காதலுண்டாகும் என்று தந்தியைப் பேசினாள். காதல்த் துக் கல்யாணம் செய்வதில் நம்பிக்கையே இல்லை என்று கதையாசன்தான்.

அருகான பணக்காரப் பெண்ணாகப் பார்த்துக் கல்யாணம் செய்து கொள் என்று உபதேசம் செய்தான். ம்.....
என் வாழ்க்கையைச் சூகாடாக்கிவிட்டு அவன் மட்டும் பிருந்தா வனத்திலே உலவப் பார்க்கிறான்.
பாத்த விடுகிறேன். ஹஹஹ! ஓர் இடையில் உண்டு பழகிய உன்னை என் கையாலேயே தீர்த்துவிடுகிறேன் ஹஹஹ!

(ரிவால்வர் எடுத்தல்)

காட்சி 4

[நடர் அறை—ராஜு, சாந்தி.]
(சாந்தி காபி கொண்டு வருதல்)

ராஜு: சாந்தி!
சாந்தி: ஊம்!
ராஜு: என் புதுப்பெண்போல் தலை கவிழ்ந்து நிற்கிறாய்?
சாந்தி: ஊம்!
ராஜு: கல்லூரியில் கல்கலப்பாகப் பேசுவாயே, எல்லாம் அடங்கி விட்டதா?
சாந்தி: ஊம்!
ராஜு: எல்லாவற்றிற்கும் ஊம் தானா?
சாந்தி: ஊம்! காபி!
ராஜு: சாந்தி! உட்கார்!

(சாந்தி உட்காருதல்)

சாந்தி! என் இதயத்தில் உனக்காக ஒரு விளக்கை ஏற்றிவைத்திருக்கிறேன். அது என்றும் அணையாமலிருக்கும்.

சாந்தி: அத்தான்!

என் இதயத்தில் எங்கும் உங்கள் உருவத்தைப் போற்றி வைத்திருக்கிறேன். அது என்றும் அழியாமலிருக்கும்!

ராஜு: சாந்தி!

கல்லூரி வாழ்க்கையில் எனக்குத் துணையாக ஓர் தோழன் இருந்தான். இன்று முதல் நீ என் வாழ்க்கைத் துணையாக வருகிறாய்!

சாந்தி: அத்தான்!

என் இயதி மூர்க்கிருக்கும் வரை நான் உங்களுக்குத் துணையாகவே வருவேன்!

ராஜு: சாந்தி! என் உயிர்த்தோழன் கல்யாணத்திற்கு வராததுதான் எனக்குப் பேரும் எமாற்றமாக இருக்கிறது. செல்வன் எவ்வளவு கல்லவன் தெரியுமா?

சாந்தி: எனக்கென்னவோ அவரைக் கொஞ்சம்கூடப் பிடிக்கவேயில்லை.

ராஜு: எனும்!

சாந்தி: ஏனோ!

மனிதர்கள் என்றால் உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தத் தெரியவேண்டும்.

ராஜு: சாந்தி! அவனைப்பற்றிச் சரியாக உனக்குத் தெரியாது. அவன் ஒரு குழந்தை மாதிரி. கொஞ்சம் பிடிவாத குணமுண்டு. அவ்வளவுதான்.

சாந்தி: அவர் ஓர் மூர்க்கத்தனமான மனிதனென்றுதான் எனக்குத் தோன்றுகிறது.

ராஜு: (கோபமாக) சாந்தி! யாரைப்பற்றி வேண்டுமானாலும் பேசு. ஆனால் என் நண்பனைப்பற்றி மட்டு இப்படிப் பேசாதே!

(குண்டு பாய்கிறது)

ராஜு: அம்மா! (சாந்தி மீது சாய்கிறான்)
சாந்தி: அத்தான்!
ராஜு: சாந்தி! செல்வனுக்கு உடனே தந்தி கொடு.

காட்சி 5

[ராஜு, படுத்திருக்கிறான்—சாந்தி]

ராஜு: சாந்தி! நான் இனி பிழைக்கமாட்டேன்.
சாந்தி: அத்தான்!
ராஜு: சாந்தி! இன்பமான வாழ்க்கை நடத்த வேண்டுமென்று எவ்வளவோ கனவுகள் கண்டிருப்பாய். எல்லாவற்றையும் இந்தத் தூப்பாக்கியசாலை பாழாக்கி விட்டேன்.
சாந்தி: அத்தான்!
ராஜு: சாந்தி! நான் உனக்குத் தீராத துன்பத்தை ஏற்படுத்திவிட்டேன், இல்லையா?
சாந்தி: (அழுதல்)

ராஜு: சாந்தி! என் இறுதி ஆசை ஒன்றே ஒன்று தான். அதை நிறைவேற்றி வைப்பாயா!

சாந்தி: நிறைவேற்றுகிறேன்.

ராஜு: சாந்தி! நீ வாழ வேண்டாமா! நீ செல்வனைத் திருமணம் செய்துகொள்வ வேண்டும்!

சாந்தி: அத்தான்! (அழுகை)
அத்தான்! என வாழ்க்கை உங்களுடே முடிந்து விட்டதத்தான். எனனைக் கொல்லாதீர்கள்.

ராஜு: உன் இராமைக் கவலுகளையெல்லாம் என்னோடு புதைத்து விடப்போகிறாயா! அப்படி என்னைப் படுவாங்கப் போகிறாயோ! செல்வனைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளாமா. அதனால் இரண்டு பேருடைய வாழ்க்கையும் சீர்படும.

இதுவே என் இறுதி ஆசை. எனக்கு அமைதி கிடைக்கவேண்டுமென்று நீ ஆசைப்பட்டால் சத்தியம் செய்துகொடு!

(கையை நீட்டல்—சத்தியம் செய்தல்)

(செல்வன் வருதல்)

ராஜு: செல்வா! வந்து விட்டாயா? என் வாழ்க்கை முடியப்போகிறதப்பா, எனக்கோர் உதவி செய்வாயா!

செல்: ராஜு!

ராஜு: எனக்கோர் இறுதி ஆசை இருக்கிறது. அதை நிறைவேற்றுவாயா செல்வா?

செல்: நிறைவேற்றுகிறேன் ராஜு!

ராஜு: செல்வா! சாந்தியைக் கல்யாணம் செய்துகொள்.

செல்: ராஜு! எனனை சித்திர வதை செய்யாதே.

ராஜு: என் உயிர்த் தோழனென்ற முறையில் கேட்டேனப்பா, என் மன அமைதிக்காகக் கேட்டேன். சத்தியம் செய்து கொடு. (ராஜு கையை நீட்டல். செல்வன் சத்தியம் செய்தல். ராஜு இறத்தல்)

செல்: ராஜு!

சாந்தி: அத்.....(விழ்ந்து இறத்தல்) (ராஜு ஓடி விடல்)

காட்சி. 6

[போலீஸ் ஸ்டேஷன்—இன்ஸ்பெக்டர், போலீஸ்]

(இன்ஸ்பெக்டர் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். போலீஸ் வருதல், சல்லுபட்ட)
இன்ஸ: செய்தி ஏதாவது உண்டா?

போலீஸ்: ராஜு இறந்து விட்டார் சார்!

இன்ஸ: அப்படியா?

போலீஸ்: ஆமாம், ராஜு இறந்தவுடனே சாந்தியும் இறந்து விட்டாளாம்.

இன்ஸ: ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே! ராஜு கோலைவழக்கில் ஏதாவது தகவல் கிடைத்ததா?

போலீஸ்: அதிர்ச்சி தரக்கூடிய தகவல் கிடைத்திருக்கிறது சார்!

இன்ஸ: என்ன?

போலீஸ்: ராஜுவைக் கொன்றது செல்வன் சார்!

இன்ஸ: 201, என்ன கதையளக்கிறாயா? நம்பவே முடியவில்லையே!

போலீஸ்: உம்மைசார், செல்வன்தான் வெறியன்போல் ரிவால்வருடன் சேன்றாராம்.

இன்ஸ: சாட்சி ஏதாவது உண்டா?

போலீஸ்: செல்வன் வீட்டு வேலைக்காரன் கந்தன் பார்த்திருக்கிறான் சார்!

இன்ஸ: ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே! அவர்கள் உயிருக்குயிரான கண்பர் களாயிற்றே?

போலீஸ்: என்ன சார்! மனிதன் உணர்ச்சிகளுக்கடிமையாகும்போது யோகி விடுகிறானே!

இன்ஸ: சரி. செல்வனை உடனே அரஸ்ட் செய்யவேண்டும். (போதல்)

காட்சி. 7

[செல்வன் கைகளில் முகம் தாங்கி இருத்தல்]

குரல்: செல்வா! திரும்பிப்பார் (செல்வன் திரும்புதல் வேடிச்சத்தம்)

நீ கோலை செய்தாய்!

செல்: ஆம்!

குரல்: உன் உயிர்த் தோழனை கோலை செய்தாய்?

செல்: ஆ!.....ஏதோ வெறியில் செய்து விட்டேன்.

குரல்: உன் இதயத்தையே நீ கோலை செய்தாய்!

செல்: (நெஞ்சைத் தடவிப் பார்த்தல்—வேடிச்சத்தம்) ஆம்! என் இதயத்தைக் கோலை செய்தேன்.

குரல்: செல்வா! உன் வாழ்க்கையைத் திரும்பிப்பார்.

செல்: ஐயோ, வேண்டாம்! (கண்ணைக் கைகளால் மறைத்துக்கொண்டு)

குரல்: ஒரு நாள்.....

ஆற்று வெள்ளத்திலே நீ அடித்துச் செல்லப்பட்டதும்.....நன் உயிரையும் மதியாது ராஜு உன்னை காப்பாற்றியதும்.....அந்த நன்றியை ஒரு நாளும் மறக்க மாட்டேனென்று நீ வாக்களித்ததும்..... நீனைவிட்டுக்கிறதா செல்வா?

சேல்: ஐயோ! நான் சேய் நன்றி கொன்றவன்!
 குரல்: கட்டுக்கே எடுத்துக்காட்டாக இருந்த அந்த நல்லவனை நீ கொன்று விட்டாயே!
 சேல்: ஐயோ, நான் கொலைக்கான்!
 குரல்: இராமக் கணவனையெல்லாம் ஏற்றிவந்த சாந்தியையும் நீ கொன்று விட்டாய்!
 சேல்: இல்லை.....நான் கொல்லவில்லை.
 குரல்: நீ கொல்லவில்லை, அவள் கணவனைக் கொன்று அவனைக் கல்யாணம் செயல்படுத்தாய்.
 சேல்: இல்லை, அவன்தான் சத்தியம் செய்யச் சொன்னான்.
 குரல்: பார்த்தாயா பெண்களின் பெருமையை ஒரே நாள் பழகிய உறவிற்காக... முள்ளில் விழாத மலர்ப்பூல் உன் முன்னால் வீழ்ந்து மாண்டாள். அவள் பிளகுலையே சொன்று விட்டாள்.

சேல்: ஐயோ, எனக்கு நிம்மதியே இல்லை யா?
 குரல்: ம்.....பேய்களும் கூட செய்யத் துணியாத சேயலைச் செய்த உனக்கா நிம்மதி?

சேல்: நான் செய்த பாவங்களுக்கு மன்னிப்பே கிடையாதா?
 குரல்: பாவம்.....மன்னிப்பு இருக்கிறது. இதோ!
 சேல்: (சிரும்புதல்—வேடிச்சத்தம்) ஐயோ! அம்மா!!
 (சுழன்று விழ்தல்)
 (எழுந்து—சிரி)

(ஒரு பூவையெடுத்து—)
 ஓட்டத்தில் இண்டு நண்பர்கள் இருந்தார்கள் (சிரி) ராஜா, சேல்வன் என்று பெயர் (சிரி) சேல்வன் ராஜாவைக் கொன்றான் (சிரி) அவன் பூவானான். நான் பேயானேன் (சிரி)

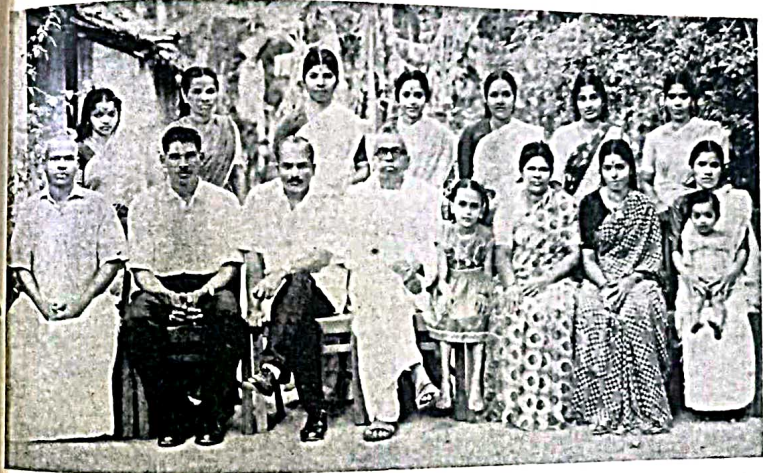
(இன்ஸ்பெக்டர் வருதல்)
 (இன்ஸ்பெக்டரைப் பார்த்து—)

சேல்: உஸ்.....நீ தான் பைத்தியம்!
 இன்ஸ்பெக்டர்: Mr. Selven! you are arrested in connection with the murder of Mr. Raju!

சேல்: ராஜா!!! (சிரி—அருகை)
 (கைது செய்யப்படுகிறான்)

Athletic Committee.

Inmates of the Women's HOSTEL with Staff.

வாழ்ந்து கொண்டே இருக்கிறார்

(வில்லுக்கிறி R. பத்மரூபயிள்ளை)

எண்ணற்ற கோடி மனிதர் பிறந்தார், எண்ணற்ற கோடி இறந்தார். ஆனால் காலத்தை வென்றவர் ஞாலத்தில் எங்கோ ஒரிரு மாந்தர்!

இருளுக்குப்பகை ஒளி, ஏழ்மைக்குப்பகை வளம்; இறப்புக்குப்பகை இங்கே ஓர் மாலிடர்! அவர்தான் நேருஜி.

சென்ற மேத்திங்கள் இருபத்தேழாம் நாள் வானப்பெரு வெளியில் நிலைத்து விட்டதாயின் மணிககோடி கீழே இறக்கித் தலை தாழ்த்திக் கிடந்தது! எங்கும் சோகம்! சோகம்!

இயற்கைச் சூறாவளி எத்தனையோ மனிதச் சருகுகளை அடித்துச் செல்கிறது. அன்று மட்டும் கார் காலத்து மழைபோல் கண்ணீர் வெள்ளம் ஏன்?

காட்சி மிக்க மாளிகைக்கு தன்னைத் தாங்கி நின்ற அடித்தளத்தின் மாட்சி இத்தனை நாளும் தெரியவில்லை. அது கண்ணுக்குத் தெரியாது மண்ணுக்குள் புதைந்து கிடந்தது! அடித்தளம் குலைந்தது! இன்றுதான் அடித்தளச் சிறப்பு தெரிந்தது.

எனவே கண்ணீர் பேராறு கரை புரண்டோடியது.
அமைச்சர் அழுதார்! ஆண்டி அழுதார்!
கலைஞன் அழுதான்! கவிஞன் அழுதான்!
தொண்டர் அழுதார்! துறவி அழுதார்!
பெண்டிர் அழுதனர்! கண்கள் அழுதன!

உலராத ஊற்று உலர்ந்தது! ஓயாத அருவி ஓய்ந்தது! வற்றாத ஆறு வறண்டது! இத்தனை நாளும் துள்ளித்திரிந்த மீன்களுக்கு ஊற்றின் பெருமையோ ஆற்றின் அருமையோ தெரியவில்லை! இன்றுதான் தெரிந்தது! எனவே பாராளும் மன்றங்கள் பதறி அழுதன! ஆளும் மன்றங்கள் அனைத்தும் நின்றன! ஆலைகள் நின்றன! கல்விச்

சாலைகள் கின்றன! கித்தினை கின்றது! செயலும் கின்றது! எனவே எங்கும் மயான
 ஓயல்! மயான ஓயல்!

உலகமே என் அழுதிதீர்கள்? அத்தமனிதன் எங்கே? மாசற்ற ஜோதி எங்கே?

கித்தினை வந்திருக்கி, வந்திற அமுதாதி கின்ற கர்த்த மெய்ஞ்சான்றார்
 எங்கே? அவர் கித்தினை விட்டார்? அவரை எரி கொண்டார்? இல்லை! இல்லை!! அவர்
 வாழ்கின்றார்! தாய்மையானத் தம்பை மலர் உள்ளங்களிலே வாழ்கின்றார்! பால் கிழ
 உள்ளங்களிலே; பசுவை மீட்ட உள்ளங்களிலே; அழுக்கடைவா உள்ளங்களிலே; அவர்
 மலர்ந்த மலர் கடாய்; கடர் விடு ஜோதியாய்; தேரற்றக் கடகொளியாய்; மரம
 மெய்க் கடாய் வாழ்கின்றார்! வாழ்கின்றார்!! வாழ்த்து கொண்டே இருக்கின்றார்.

உள்ளத்தெழுவுதல் கவிதை—இன்பம்
 உருவெடுப்பது கவிதை
 தெள்ளத் தெளிந்த தமிழில்—உண்மை
 தெரிந்துரைப்பது கவிதை

—சவிமணி

கட்டுரை:

பழந்தமிழ் இலக்கியம்

பி. தாசன்

நம் தாய்மொழியாம் தமிழ் மொழி தரணியிலே தனிச்சிறப்புப் பெற்று விளங்கும் தேன்மொழியாகும். இத்தகைய பொன்மொழி புவி எங்கும் பூத்துக் குறுங்கிப் பெருந்தன்மையும் ஒருங்கே வாய்ந்த இலக்கியங்கள் இத்தன்னிகாற்ற மொழியிடத்துக் காணப்படுவது. இதற்கு ஒரு முக்கியக் காரணமாகும்.

இவ்விலக்கியங்களால் நாம் எய்தும் இன்பத்தைச் சில சான்றுகள் கூறி உணர வைக்க முயலுகின்றேன்.

இன்பம் பயக்கும் இலக்கியமாவதோடு, நீதி நெறியினை உணர்த்தும் நீதி நூலாகவும் விளங்கும் 'தமிழ் மறை' என்னும் 'பொதுமறை' யாகிய திருக்குறள கூறும் நீதி நெறிகள் மூலமாக நாம் எய்தும் இன்பத்தினை முதன் முதல் காண்போம்.

நட்பு என்னும் அதிகாரத்தில் நட்பின் தன்மையை விளக்க வந்த வள்ளுவர் கூறும் அறிவுரை எண்ணுந்தோறும் இன்பம் பயப்பதாகும்.

“உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல ஆங்கே
 இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு.”

மனித நாகரிகத்தையும், பண்பாட்டையும், அவனது மானத்தையும் காப்பதில் ஆடைக்கு மிகுந்தப் பங்குண்டு. இத்தகைய ஆடை நமது உடலிலிருந்து அகலும் போது எப்படி நமது கரங்கள் அதைப்பற்றிப் பிடித்து நம்மை அவல நிலைக்கு ஆளாக்காது, உடலோடு போர்த்துகின்றதோ அதே முறையில் ஒருவன் துன்புற்ற கால அவனது துன்பங்களைத் துடைத்து, அவனுக்குத் துணைகொண்டு நின்று உதவுகின்றவனே உத்தம நண்பனாவான் என்று திறம்பட, இலக்கியச் சுவையோடு கூறியிருப்பது வள்ளுவரின் தேய்வீகத் தன்மைக்குச் சான்றாகும்.

இவ்வாறு ஓர் அறிவுரையைக் கூறும்போது அதைப்படிப்போர் உள்ளம் மகிழ்ந்து இன்பம் பெறும்படி அழகிய ஓர் உவமை மூலமாக கூறுவது படிப்போருக்குப் பேரின்பம் பயப்பதாகும். இந்நட்பின் தன்மை நாடுகளுக்கிடையே ஏற்படும் நட்பையும் நன்கு வலியுறுத்துகின்றது.

கல்வியில் பெரிய கம்பர் தமிழ்த் தாய்க்குப் படைத்தளித்தக் கம்பாமாயணத்தில் வரும் ஒரு கிழந்தியை ஆய்வோம்.

இலங்கை காதல் இராவணன் சீதாதேவியை இலங்கையில் சிறை வைக்கின்றான். சீதாதேவியைத் தேடிச்சென்ற சோலமின் செல்வகுடியை அநுமான் இலங்கையில் சீதைமைக் கண்டபின் இராவணனிடம் வந்து சேர்த்தியைக் கூறுகின்றான். அநுமான் இராமனுக்குக் கூறுவதைக் கம்பர் தன் கவித்திறத்தால் சிறப்பித்துக் கூறுவது கற்போருக்கு இன்பம் பயப்பதில் ஐயமில்லை. அப்பாடலை என்னு காண்போம்.

“ஐற்பெரும் தடந்தோள் வீர
 வீங்குக் கிலங்கை வேறபின்
 கற்பெரும் தவந்த ளாய
 கங்கையைக் கண்டே னல்லேன்
 இற்பிறப் பென்ப தொன்றும்
 இரும்பொறை எனப் தொன்றும்
 கற்பெறும் பெயர தொன்றும்
 களிநடம் புரியக் கண்டேன்.”

அநுமான் “வாயுடையது என் வாழ்” என்று எதிர்பார்த்திருக்கும் இராமரிடமிருந்து அநுமான் கூறுவதே மேற்காணும் பாடல். அநுமானின் கண்களுக்குச் சீதை ஒரு பெண்ணாகத் தோன்றவில்லை. ஆகவே கூறுகிறான் ‘கங்கையைக் கண்டேனல்லேன்’ என்று. பின் அநுமான் கண்டதேன்ன? ‘இற்பிறப்பு’, ‘இரும்பொறை’, ‘கற்பு’ என்றும் மூன்று குணங்களும் ஒருங்குகூடி ‘களிநடம்’ புரியக்கண்டான் அநுமான். சீதை உயிரிடம் இருக்கிறாள் என்று இராமனுக்குக் கூறுவதைவிடவும், அவள் தன் குலப்பெருமை குன்றாது, தன் சிறப்புச் சீழியாது, கற்பு மங்காது இருக்கின்றாள் என்று கூறுவதுதான் இராமனுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கக்கூடியது என்பதை நன் கற்கூவன் அநுமான். ஆகவே இற்பிறப்பும், இரும் பொறையும், கற்பும் ஒன்று சேர்ந்து களிநடம் புரியக்கண்டே என்கின்றான். மேற்கூறிய மூன்று குணங்களிலும் சீதை சற்றும் குன்றவில்லை என்பதை விளக்கவே களிநடம் புரியக்கண்டேன் என்று ஏற்றி கூறுகின்றான்.

‘இற்பிறப்பு’, ‘இரும்பொறை’, ‘கற்பு’ என்ற குணங்கள் எவ்வாறு நடனமாரும் என்பது உணர்வோடியப் பொருள். சீதை இம்மூன்றுக் குணங்களையும் ஒருங்கே பெற்று, அவற்றில் சிறிதும் பிறழாது வாழ்கின்றாள் என்பதை எடுத்துக்காட்டவே அநுமான் சீதைமைக் காணவில்லை, இற்பிறப்பு, இரும்பொறை, கற்பு என்ற மூன்றுப் பொருட்களும் ஒன்று சேர்ந்துக் களிநடம் புரியக்கண்டான் என்று நயம்பட கம்பர் சித்தரிக்கின்றார். சீதாதேவியின் குணங்களை விளக்கக் கம்பர் வகையாளும் முறை இன்பம் பயப்பதாகும்.

பழம்பெரும் காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரத்தில் செங்குட்டுவன் மலைவளம் காணச் செல்வதை இளங்கோவடிக்கள் புனைந்துரைக்கின்றனர். இவ்வுரை இலக்கிய

கயம் படைத்து, கற்போனைக் கவரும் வகையில் அமைத்திருக்கின்றது. தன் தம்பி இளங்கோவோடும், சைவகோடி மகளிரோடும் படை உற் செய்கிறார்களால் செங்குட்டுவன். இக்காலையில் செங்குட்டுவன் இளங்கோவடிக்களுக்கு எவ்வாறு காணப் படுகின்றார் என்பதை விளக்கும் அடிக்கலை இங்கு காண்போம்.

“வளமலர்ப்பூம் பொழில் வானவர் மகளிரோடு
 விளையாட்டு விரும்பிய விற்றுவேல் வானவன்.”

செங்குட்டுவன் சாதாரண மண்ணாலக வேந்தரை மட்டும் இளங்கோவிற்குத் தோன்றவில்லை. மலர்ப்பூம் பொழில்களில் தேவ மகளிரோடு விளையாடுவதற்காக வித்திற் சேன்ற இத்திரைகூத் தோன்றுகின்றார். இடமும் சென்று விளையாடுவதற்காக வித்திற் பந்தினிககடவுளுக்குப் படிவம் சமைக்கக் கல் தோண்டு வந்த மார்பெரும் மனைன் செங்குட்டுவனை இத்திரை என்று கூறுவது மிகையாகாது.

இவ்வாறு எண்ணற்ற புலவர்களால் பாடப்பெற்ற கணக்கற்ற இலக்கியப் பீடலை. அதன் கண் அமைந்த இலக்கியங்கள கற்போனை இன்பக்காலில் மூங்கல் சேய்கின்றன.

விடுதோறும் கலையின் விளக்கம்,
 வித்தோறும் இரண்டொரு பள்ளி,
 நாடுமுற்றும் உள்ளன ஊர்கள்
 நகர்கள் எங்கும் பல பல பள்ளி;
 தேடு கல்வியில்லாத தோருணத்
 தீயினுக் கிணையாக மடுத்தல்
 கேடு தீர்க்கும் அமுதமென் அன்னை
 கேண்மை கோள் வறியவை கண்டவர்.

—பாதிபாதி

கவிதை:

அமைதி பெற்றோன்

ஜி. தேவநாசன்

அக்கிப்பொழுதில்செய் வக்கிய னரித்தக்க
 ஆனந்த வானம்வி ருத்தருத்தப்
 பத்தியி ருப்பதை யானறித் தேனித்தப்
 பாவப்பி றப்பிட மக்குவத்தேன்
 எத்தனை யோசிய சாரக்க றைகளை
 என்னினம் வாழ்க்கையில் கொண்டுவிட்டேன்,
 முத்தென வெண்ணொளி வீசியி ருத்தயான்
 முச்சந்தி சவாய் ருண்டு விட்டேன்
 ஆகியருள்பெற லாமென்ற வரவினில்
 ஆண்டவனே! உணிக் காவவத்தேன்,
 வேகியிருவிவ னென்றவி லக்கியென்
 வேதனை யை வளர்த்த தார்பலபேர்
 யான்வரக் கண்டநின் சிடப்ப றவைகள்
 எத்தேமு னுமுனுத் தேகினவோ?
 என்வழி யெங்கு மத் தாமரைப் பூக்களும்
 இன்முந் கூம்பிச்சி வத்தனவோ?
 எல்லையில் லாதவா னண்டையி லேவா
 இப்பெரும் பாவப்பி றப்பிடத்திற்—
 கில்லையோ கீதி? யென் றாலும், த வறகை
 எண்ணென், கொஞ்சம்த னர்க்கு நின்றேன்
 மீண்டும்தொ டர்த்தவக் தேனுன்றி ருப்பதம்
 மெல்லவே தொட்டேன மையிடுபற்றென்
 ஆண்டு ளாக்க மக்கும் களக்கமோ—
 டத்தயில் லாநின் னருகமர்க்கேன்
 காயியக் காலனை முத்தமிட் டேனதில்

கண்ணீர் சொரித்தேன் விழுந்தழுதேன்,
 பரளியென் மேகக் குமயிர்க் கெட்டையப்
 பாதத்தி லேவைத்து யான் தடைத்தேன்
 தாளினி லேபனி பெய்தென்ப ரிமளத்
 கைலத்தி லுலையதை கினைத்தேன்
 ஆளினி மார்ட்டுமென் பாவச்செ யல்லை
 அன்பினு லேதடைத் தாடுதத்தாய்
 காண்கு ரளினால் வாழ்த்தினால் எத்தன்
 களக்கம கன்றிடல் யானறித்தேன்,
 வானமே! நின்னருள் வாய்த்திடப் பேசீச—
 வாயினும் வெண்பக லாடீசுதே !!

“கலை மனிதனின் கையொப்பமாகும்; மனிதத்
 தன்மையின் முத்திரையாகும்”

எம். பி. போள்

രണ്ടുവാക്ക്

ഒരു കലാലയവർഷം അവസാനിക്കുകയായി ദേശീയമായും അന്തർ ദേശീയമായും സംഭവബഹുലമായിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടം. ഭാവിതലമുറയെ വാർത്തെടുക്കാൻ ബലപ്രതിജ്ഞരായി ഇറങ്ങിത്തിരിച്ച നമ്മൾ മനസ്സും തലച്ചോറും ഒരു ശസ്ത്രക്രിയക്കുതന്നെ വിധേയമാക്കി പുതിയ അറിവുകളും അനുഭവപാഠങ്ങളും കോരിനിറച്ച് അഭിമാനിതരായി, അറിവിന്റെ പ്രകാശം കത്തിച്ചുതന്ന പ്രിയപ്പെട്ട നമ്മുടെ കലാശാലയോടു യാത്ര പറയുകയാണ്. ചേർപാടിന്റെ വേദനയും, ആ വേദനയുടെ പതറിച്ചുതന്ന നമ്മിലുണ്ടാവാം, വാക്കുകൾ അവിടെ ചുരുങ്ങിപ്പോകാം. എങ്കിലും സ്നേഹത്തിന്റെയും വിശുദ്ധിയുടെയും കാന്തിപ്രസരം തങ്ങി നിൽക്കുന്ന കോളേജിന്റെ അന്തരീക്ഷം കർമ്മോൻമുഖതയുടേയും സന്തോഷവായ്പ്പിന്റെയും കുളിരലപാകിക്കൊണ്ടു്, നമ്മുടെ ഭാവിജീവിതത്തിൽ മായാത്ത മറ്റു പതിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ഓർമ്മയുടെ താഴ്വരയിൽ അനന്തം പ്രവഹിക്കും!

വളരെ ബലപ്പാടുകളിൽ കൂടിയും ഇത്രയും കലാസൃഷ്ടികൾ കാഴ്ചവച്ച കൈകൾക്കു നമോവാകും ! വിടന്നതും വിടരാൻ വെമ്പുന്നതുമായ ആ കലാസുനങ്ങളെ അണിയിച്ചൊരുക്കി നിങ്ങളുടെ അടുത്തയുക്തനെ വിടുകയാണ്. വീണ്ടും ആ കൊച്ചുകുസൃതിക്കടുക്കയുടെ കൊഞ്ചലിൽ നമ്മുടെ പല സുഹൃത്തുക്കളുടേയും ശബ്ദം നിങ്ങൾക്കു കേൾക്കാം.

വിദ്യാലംസകളുടെ

പത്രാധിപസമിതി

കോളേജ് ഗാനം

D. വിജയലക്ഷ്മി

ജയജയ ദിവ്യകലാലയമാതേ
ജയജയ ശോഭിത പുഷ്പിതമാതേ
ജയജയ ധർമ്മവിശാരദമാതേ
ജയജയ പാവന ശോഭനചരിതേ.
അറിവിൻ നവ്യതരംഗമയത്തും
അവികല വിദ്യാസാഗരമായി
നവനവ ഭാവന തടിയുണത്തും
ഉരുതര കവിതാ വാഹിനിയായി.

പുളകിതമനമൊടു താവകഗീതം
കളകളുരവമൊടു പാടുവതനിശം
മുകുളിത കരതല നമുശിരസ്സൊടു
സുകൃതിനി നിൻ കഴൽ ക്രൂപണേൻ

സൗഹൃദസുഭഗതവാണൊഴുകിടും
രമ്യസരോവര ചാന്ദതയോടെ
അവിഘ്നമൈകൃത സമതയൊടൊപ്പം
വടിവിയലുന്നൊരു മലർവാടികയായ്

ജയജയ ദിവ്യകലാലയമാതേ
ജയജയ നിതരാം പുഷ്പിതമാതേ
ജയജയതാവക പാവനനാമം
ജയജയപുണ്യപുരാതന മന്ത്രം.

സ്മരണകൾ മാത്രം

വിക്രമൻനായർ, നെടുമങ്ങാട്

നാം പലതും മറക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ ഒരിക്കലും മറക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന പല അനുഭവങ്ങളും ഉണ്ട് നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ. ആ വക അനുഭവങ്ങൾക്ക് ആലോചിക്കാതെ മറ്റൊരു മധ്യസ്ഥം കൂടി വന്നു. മനസ്സിന്റെ ലോലമായ തന്തികളിൽ സുഖകരമായ ചലനങ്ങളുണ്ടായിരിക്കുന്നു. അത്തരം അനുഭവങ്ങൾ ജീവിതത്തിൽ വിരളമാണു താനും. അങ്ങനെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ മധ്യസ്ഥനായ ഒരു വിഭവപ്പെട്ട അനുഭവപാഠമായി മുട്ടിയെടുക്കുന്നതിനും ക്യാമ്പ് മനസ്സിൽ അവശേഷിക്കുന്നു.

പൊന്നുംചിങ്ങമാസത്തിലെ പൊന്നോണ നാളുകളിലെ സുന്ദരസ്വപ്നങ്ങളുടെ വികാസം പ്രോപ്പോടെ തന്നെ മുട്ടത്തേക്കു യാത്ര തിരിച്ചു. അമ്പരം ചുവന്നിട്ടു നിൽക്കുന്ന ലൈറ്റുപോലും അപകടകാരികളായ പാറക്കെട്ടുകളും ശാന്തഗംഭീരമായി പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അറേബ്യൻ സമുദ്രവും സ്വാഗതമരുളി. പലതരത്തിലുള്ള ക്യാമ്പുജീവിതത്തെപ്പറ്റി നാം കല്പിച്ചുകൊണ്ട് സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഇത്തരം ട്രെയിനിംഗ് ക്യാമ്പ് എന്തിനായിട്ടു ചെയ്തതായിരുന്നു. ചുട്ടനിറഞ്ഞ വാടകമുറിയിൽ രാവിലെ എട്ടുമണിയോളം കിടന്നുറങ്ങുന്നതിനും ആദ്യദിവസങ്ങളിൽ മുട്ടിയെടുക്കുന്നതിനും ജീവിതശിക്ഷണത്തിനും പ്രയാസം കൂട്ടിയെടുക്കുന്നതിനും സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഇത്തരം ട്രെയിനിംഗ് ക്യാമ്പ് എന്തിനായിട്ടു ചെയ്തതായിരുന്നു. ചുട്ടനിറഞ്ഞ വാടകമുറിയിൽ രാവിലെ എട്ടുമണിയോളം കിടന്നുറങ്ങുന്നതിനും ആദ്യദിവസങ്ങളിൽ മുട്ടിയെടുക്കുന്നതിനും ജീവിതശിക്ഷണത്തിനും പ്രയാസം കൂട്ടിയെടുക്കുന്നതിനും സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഇത്തരം ട്രെയിനിംഗ് ക്യാമ്പ് എന്തിനായിട്ടു ചെയ്തതായിരുന്നു. ചുട്ടനിറഞ്ഞ വാടകമുറിയിൽ രാവിലെ എട്ടുമണിയോളം കിടന്നുറങ്ങുന്നതിനും ആദ്യദിവസങ്ങളിൽ മുട്ടിയെടുക്കുന്നതിനും ജീവിതശിക്ഷണത്തിനും പ്രയാസം കൂട്ടിയെടുക്കുന്നതിനും സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഇത്തരം ട്രെയിനിംഗ് ക്യാമ്പ് എന്തിനായിട്ടു ചെയ്തതായിരുന്നു.

പ്രഭാതകർമ്മങ്ങളെല്ലാം ധീരത പിടിച്ചു ചെയ്തു തീർന്നു. ചുരുങ്ങിയ സൗകര്യങ്ങളിൽ ജീവിതാവശ്യങ്ങൾ ചിട്ടപ്പെടുത്താൻ അവ ഏറെ സഹായിച്ചു. ഒരു കാര്യം എന്തെന്നു വല്ലാതെ വീർപ്പു മുട്ടിച്ചു. എന്തിനാണിത് ഇച്ഛിമില്ലാത്ത ഒരു ജോലി-കായികപരിപാടിയെന്നും അതും വെളിച്ചാൻകാലത്തും. "എന്താണിത്" തിരിയാൻ അറിഞ്ഞുകൂടെങ്കിലും ഞാനും കൂടി കൂട്ടത്തിൽ-മറ്റുള്ളവരെ ബോധ്യപ്പെടുത്തേണ്ടേ?

ഇനി ക്യാമ്പിൽ അനുഭവിക്കേണ്ട മറ്റു കർമ്മപരിപാടികളാണ്. റോട്ടേഷൻ അനുസരിച്ചുള്ള ആ പരിപാടിയെക്കുറിച്ചു പതുക്കെ പഠിക്കേണ്ടതാണ്. എത്ര ഉല്ലാസപൂർവ്വവും കർമ്മ ബോധത്തോടും കൂടിയാണു നമ്മൾ അവ കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ടതു്! ഓരോരുത്തരും താന്താങ്ങളുടെ കർമ്മങ്ങൾ കൃത്യനിഷ്ഠയോടുകൂടി സഹകരണബുദ്ധ്യോ ചെയ്യുന്നതിൽ എന്തെങ്കിലും നമുക്കുണ്ടാകുന്ന അഭിമാനിക്കാം. നമ്മുടെ പ്രസിദ്ധനും മന്ത്രിമാരും പ്രധാനമന്ത്രിയുമെല്ലാം അക്കാലത്തിൽ പൂർണ്ണമായും വിജയം വരിച്ചു. പതിനൊന്നു മണിയോടെ തുടങ്ങുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ മേൽനോട്ടത്തിലുള്ള സാംസ്കാരികസമ്മേളനങ്ങൾ ഒരിക്കലും മറക്കാൻ കഴിയില്ല. ഓരോ വിഷയങ്ങളും

Flag hoisting.

Prime Minister takes the salute.

Another tableau.

Yet another.

Citizens at work.

Tableau by women.

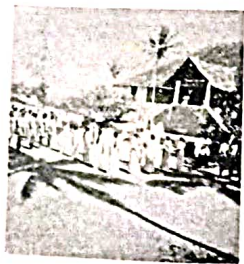
Preparing the menus.

Supply of water.

Tea.

Citizens saluting the flag.

Change of duties.

Kneading wheat flour.

Cutting vegetables.

Receiving the flag of honour.

പ്രാർത്ഥനാർത്ഥിയ നേതാക്കന്മാരെപ്പറ്റി—സ്വന്തമായും കാണാതെ പഠിച്ചു തിരിച്ചറിയുന്ന
പ്രാർത്ഥനാർത്ഥി! ഹൃദയപ്രിയനായ പ്രാർത്ഥനാർത്ഥിയുടെ അർത്ഥിയുള്ള മിമി—ഇതെല്ലാം ആവോഴിച്ചു
പ്രാർത്ഥനാർത്ഥിയ തനിയെ ഇത്തന്നെ മിമിച്ചുപോകാറുണ്ട്. ധൈര്യമായി അഭിപ്രായപ്രകണങ്ങൾ
അതാണിത് ഉത്തരസാഹചര്യങ്ങളായിത്തന്നെ അവ.

സാംസ്കാരികസമരങ്ങളിലും കഴിഞ്ഞു ഒരു ഹൃദയനന്ദനെയെ ധൈര്യം മൂലിയെക്ക
പാകാം. 'നളന്റെ' ഹൃദയമായ പാപകഥയെ ആവോളമാസ്വദിക്കാം. മിമി ആളുകൾക്കു
കൊടുത്തു നിറയ്ക്കാൻ വലിയ കഴുപ്പാണിത്! മിമി ആളുകൾ നിരപരാധികളും, അവർ
അപരാധം മാത്രമേ ഉള്ളൂ കഴിഞ്ഞു. വെറും ത്യാഗമനസ്സായിത്തീരാനുണ്ട്. പിന്നെയോ
അവർ ഇത്രയും പോതം—എന്നു മറ്റുള്ളവർ അറിയേണ്ടല്ലോ?

ഉച്ചയുണ കഴിഞ്ഞാൽ കറച്ചുസമയം വിശ്രമത്തിനെടുക്കാം. സാധാരണ ഒരു "കുട്ടി
അകം"ത്തിനുള്ള വിടംകൂട്ടിലാണു സർപ്പം. പ്രാർത്ഥനയും "കൈ" പഠിച്ചു തുടർന്നുവരും.
കലാപരിപാടികളെല്ലാം നിയമപരമായ ശുചിത്വം നിറഞ്ഞതായിരിക്കും. കടൽക്കരയി
ലും പാർപ്പിറത്തും കരമപർ വളഞ്ഞിരിക്കും.

കലാപരിപാടികളെല്ലാം തന്നെ മെച്ചപ്പെട്ട രീതിയിലുള്ളതായിത്തന്നെ. മേൽ
ചെട്ടുവനും സലി, രാജകുമാരനും കൃത്യവും ബുദ്ധനും വാത്മീകിയും ധാർമ്യമെല്ലാം ഉണ്ണു
മെണ്ണു. 'ഗാനകോകില' ങ്ങളുടെ കളഭൂമിത്തലം തോണിക്കാതെ തോണിപ്പാടും
സ്ത്രീപിംഗ് ബുടിയുമെല്ലാം ഒരു മധുര സ്വപ്നത്തിന്റെ മായാവലയം സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടു ഇന്നും
അസ്തിത്വം നേടുന്നു. ആനന്ദത്തിന്റെ മധുരപിയ്യവും അവ പകർന്നു.

നൈററ്റ് ഡ്യൂട്ടിക്കാരെ കബളിപ്പിക്കാനുള്ള വിസിദ്ധിയും ചെങ്കി, ശുഭം രാജ്
ബോൾ ആനന്ദം പുറത്തു ഒരു ലജ്ജ എന്റെ മനസ്സിനെ പൊതിയുന്നു. ഒരു വിപോൽ ആനന്ദയുടെ
പുറകെ 'ആരമെൽ വേഗതയിൽ ഓടി' വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടു പിടികൂടി—എന്നിങ്ങോ രാത്രിയിൽ
ഒരു 'ബക്' ന്റെ തോളത്തു ചെന്നുകയറിയ കാരണം പിറേറന്ന കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ആ
നിറാശ ഇന്നുമുണ്ടു ആ പുളളിയും. പാവം!

യാതൊരു ഗിമില ചിന്തകൾക്കും ക്യാമ്പിൽ സ്ഥാനമുണ്ടായിത്തന്നില്ല. ഇത്തരം
ഒരു ക്യാമ്പ് വിജയപൂർവ്വം കൈകാട്ടും, ചെച്ചാൻ നേതൃത്വം തന്ന സ്നേഹസമ്പന്നരായ അദ്ധ്യാപ
കർ പ്രത്യേകിച്ചു പ്രിൻസിപ്പാൽ അവർകൾ എന്റെ ജീവിതപഥാവിലെ ഒരു നാഴിക്കല്ലാണ്.
അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതൃവൃന്ദനായ ഉപദേശങ്ങളും ശാസനയുമെല്ലാം എങ്ങിനെയാണു മറക്കുക?
ക്ഷേപാത്തിൽ വൈദഗ്ദ്ധ്യം നേടിയ ശ്രീമാൻ എബ്രഹാം സാർ എത്ര കൃത്യമായി ആ കിറാ
മിമി കൈകാട്ടും ചെയ്തു എന്നു ഞാൻ മിമിച്ചപ്പോൾ അതിശയിച്ചുപോകാറുണ്ട്. ശാന്തഗംഭി
രമായ പ്രാർത്ഥനയുടെ മുമ്പത്തു മിമിച്ചപ്പോൾ മാത്രം മിമിമറയാറുള്ള ആ അടക്കിയ മിമിക്കാണാൻ
എന്തൊരു സാഹചര്യങ്ങളാണെന്നോ എനിയ്യും..... ആ പുഞ്ചിരി രേഖിച്ചു മറയാതിരിക്കട്ടെ!

എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം യാതൊരു മുൻവിധിയും കൂടാതെ യാദൃശ്ചികാ
മാണ് ഇവിടെക്കവന്നതു്. വലിയപ്രതിക്ഷകളൊന്നും കൂടാതെ ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു വിവരം
പിടിച്ചു കാലാവധിയിൽ ഇവിടെയെത്തി. പലതും മറക്കാനും പുതിയൊരു ജീവിതത്തിനു
രൂപം കൊടുക്കാനും കഴിയുമെന്നാശിച്ചു. എന്റെ വിജയിക്കുകയും ചെയ്തു. കാളേജിന്റെ

പാലിശിരം മേലും തണിയിൽക്കണ തണുപ്പിച്ചും ക്യാമ്പിലും ഞാൻ കണ്ടെത്തി. എങ്കിൽ
തടയലാളും ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു ഞാൻ എത്ര വേഗമാണ് കറച്ചുനാളുതേക്കെങ്കിലും പുതിയ
പാലിശിരം വെച്ചുവെച്ചു!

വീലപ്പിഴ പാലിശിരം പലതും ക്യാമ്പിലിരുന്ന ക്യാമ്പിലും. നന്നല്ലെന്ന് അറിഞ്ഞപ്പോൾ
സഹായം തേടാൻ പാലിശിരം വെച്ചുവെച്ചു. സഹായം തേടാൻ പാലിശിരം വെച്ചുവെച്ചു.
പാലിശിരം വെച്ചുവെച്ചു. പാലിശിരം വെച്ചുവെച്ചു.

ക്യാമ്പിലും മേ കടന്നുപോകുന്നതിനുള്ള വൈറ്റ് റെഡ് ക്രോസ് സിംബൽ സിംബൽ
വിലാസം ക്യാമ്പിലും പാലിശിരം വെച്ചുവെച്ചു. പാലിശിരം വെച്ചുവെച്ചു.
പാലിശിരം വെച്ചുവെച്ചു. പാലിശിരം വെച്ചുവെച്ചു.

അധികപ്പറം

സി. ദേവനാഥ്

[ഒന്നുപേരുടെ നാം സഹായം തേടുന്നതിന് മുമ്പേ, പക്ഷെ വ്യക്തി തുടങ്ങി
അവർക്ക് പ്രകൃതിതന്നെ ഒന്നുപേരുടെയും. — മേൽപ്പറ.]

ശ്യാമള സനാതനസമിതിയിൽ പാലിശിരം വെച്ചുവെച്ചു. നോക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നായി
അന്ന്. കടന്നുപോകുന്നതിനുള്ള വൈറ്റ് റെഡ് ക്രോസ് സിംബൽ സിംബൽ
പാലിശിരം വെച്ചുവെച്ചു. പാലിശിരം വെച്ചുവെച്ചു.

ശ്യാമള വിചാരിച്ചപ്പോൾ, രാവിലെപ്പോൾ തന്നെ തന്നെ തന്നെ തന്നെ
കടന്നുപോകുന്നതിനുള്ള വൈറ്റ് റെഡ് ക്രോസ് സിംബൽ സിംബൽ
പാലിശിരം വെച്ചുവെച്ചു. പാലിശിരം വെച്ചുവെച്ചു.

അപ്പൻ പലപ്പോഴും പറയും “എന്റെ കൈമാറ്റം എന്റെ സമ്പാദ്യം” അതുകൊണ്ട്
അവർ കോരിത്തരിച്ചു ടൂണും. ഇപ്പോഴും അപ്പൻ അമ്മനെ പറയാറുണ്ട്. അതുകൊണ്ട്
നോക്കി ശ്യാമളയ്ക്ക് കണ്ണുകൾ നന്നല്ലെന്ന് പൊക്കം അപ്പന്റെ ദയനീയാവനമകണ്ണും.

അന്നേദിക്കൽ സോഷ്യൽസ്റ്റഡീസ് ക്ലാസ്സിൽ പാലിശിരം വെച്ചുവെച്ചു. നോക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നായി
അന്ന്. കടന്നുപോകുന്നതിനുള്ള വൈറ്റ് റെഡ് ക്രോസ് സിംബൽ സിംബൽ
പാലിശിരം വെച്ചുവെച്ചു. പാലിശിരം വെച്ചുവെച്ചു.

“ശ്യാമള” അപ്പന്റെ വിളിക്കുക അവർ വിചാരിച്ചതിൽ നിന്നാണ്. കൂടി
വേലയ്ക്കു പോയിട്ടും മടങ്ങിയെത്തിയ അപ്പന്റെ ആ അവസ്ഥ കണ്ടപ്പോൾ അവരുടെ ഹൃദയ
ത്തിൽ വേദന ഉയർന്നു. കഴിവില്ലാ കണ്ണുകൾ, ക്ഷിണിച്ച ശ്യാമള, അയാളെ ചെല്ല
ത്തിൽ വേദന ഉയർന്നു.

സപ്തചിത്രം

വി. എസ്.

പാട് തെളുന്ന് ചിറകൊതുക്കിയൊരൊ
ഭൂമിപ്പുറക്കായ രാക്ഷസിൽ നീരവം.
മിന്നിച്ചുപിടിച്ചൊരൊരകളുറപ്പുക-
ളോന്നിടയാക്കുന്ന കണ്ണുചിമുറ്റുന്ന സസ്തൂരം.

ആതിരപ്പുനിലാച്ചോലപ്പാലിനമ-
പ്പുത്തിരി കളുനൊരൊൻ ചിത്തവേദിയിൽ
നർവൃതിപെച്ചുമാരൊതി നിൽക്കുന്നൊരാ
മോഹനരൂപം തെളിഞ്ഞുകാണുന്നു ഞാൻ.

അക്കടക്കുണ്ടുകോണമല്ലമ്പിരിയുമ-
ന്നൊന്നി മുഴുന്ന നീലാളുകൾക്കളും
കണ്ടുകണ്ടെന്നമാനന്ദനിർവൃതി-
മണ്ഡലമെത്തിച്ചിറകടിക്കുന്നിതാ.

എന്നാലുമേതോ നീളുവമാം വേദന
ചിന്തമെൻ ചിത്തമെടുത്ത നിമിഷത്തിൽ
പാട്പ്പറന്നുനന്നാടുന്ന വേതന-
യാടിക്കഴിഞ്ഞു തളരുന്നതെന്നിനോ.

മാമകോൽമല്ലമാം സങ്കല്പവേദിയിൽ
തുമ്പിൽ നൃത്തം ചവിട്ടുകയാണു നീ
അക്കാൽച്ചിലവൊലി കേട്ടുകേട്ടെന്നും
പയ്കുന്നൊരായിരം പൊന്നിൻ കിനാവുകൾ

അസ്വപ്ത ചിത്രത്തിലൂടെ ഞാൻ കാണുന്നു
സുപ്രസന്നോജ്വലമായൊരാ നിൻമുഖം
അക്കാവൃഗംഗയിൽ മുങ്ങിക്കളിക്കുവാ
നിക്കാൾ വെമ്പുന്നതോതു നോക്കിടുമോ?

മനഃഷ്യൻ ആദർശങ്ങളാൽ

ഭരിക്കപ്പെടുന്നു

By. S. Ramoni Bai Amma

ആദർശങ്ങളാണ് മനഃഷ്യനെ ഭരിക്കുന്നത്. അവ വോക്താക്കളെ പുരോഗതിയിലേക്ക് നയിക്കുന്നു. നാമിതു പറയുമ്പോൾ പലപ്പോഴും അതിലധർത്തികളായിരിക്കുന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ ഗൗരവം എത്രകണ്ടു ഉദ്ദിഷ്ടമാണെന്നു മുഴിഞ്ഞാലോചിക്കാൻ മിനക്കൊടാർല്ല എന്നുള്ളതൊരു സത്യമാണ്. തത്പരങ്ങൾ ആദിമമനഃഷ്യനിൽ ചെലുത്തിയ വികാസമാർദ്ദത്തിന്റെ ഫലമാണ് നാമിന്നു ആശയങ്ങൾ കൈമാറുകയും ചിന്താശകലങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഭാഷതന്നെ. മനഃഷ്യനെപ്പറ്റി ആശയങ്ങൾ വീർപ്പു ഉടിച്ചപ്പോൾ അതിന്റെ ബാഹിർസഫ്ലരണമായി ഭാഷ ഉടലെടുത്തു. നാമിന്നു വിഭാവനം ചെയ്യുന്ന കേന്ദ്രമാഷ്ട്രം തന്നെ മനഃഷ്യബുദ്ധിയിൽ നിന്നുവെട്ടുന്ന ആദർശങ്ങളുടെ പ്രത്യക്ഷപ്രഭാവമാണ് മാനവചരിത്രത്തിന്റെ ഏകദം മറിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ നാം ഗ്രഹിക്കുന്ന മഹത്സത്യമാണ്; മനഃഷ്യൻ ഒരു സാമൂഹ്യജീവിയാണെന്നതിന്നു തിരുമുതുത്തന്നെ അവന്റെ ചെങ്കൂലകളെ, ഭാവങ്ങളെ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്നതു ചുറ്റുപാടുകളിൽനിന്നും കരുപ്പിടിപ്പിച്ചെടുത്തതും അനുഭവങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ നെഞ്ചുടുത്തതുമായ ആദർശങ്ങളാണ്. ചിന്തകനായ ബോൾഡ് റസ്സലിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, "ഇന്നത്തെ മനഃഷ്യൻ ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും തത്വചിന്തയുടെയും നിരന്തരമായ ശിക്ഷണത്തിൻ കീഴിൽ നിർജീവമാക്കിത്തീർന്ന ഒരു മന്ത്രത്തിലെ ഏറ്റവും നിസ്സാരമായ ഒരു ഭാഗത്തിന്നു സമാനമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു"വത്ര. അതായതു മനഃഷ്യനെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന ബാഹ്യവും ആന്തരികവുമായ പ്രേരണാശക്തി-ഏതാനും തത്വസംഹിതകൾ, ചില ആദർശങ്ങൾ മാത്രമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു!

നശപരമാണു മനഃഷ്യൻ. അവന്റെ ഹൃദയമായ ഐതികജീവിതം ആദർശങ്ങളാലും തത്വസംഹിതകളാലും ഭരിക്കപ്പെടുന്നു. പ്രസ്തുതആദർശങ്ങൾ ഒരു വ്യക്തിയുടേയോ ഒരു രാജ്യത്തിന്റേയോ ഒരു സംസ്കാരത്തിന്റേയോ ഒരു

ഇന്നുവരെ വോക്സെടുത്തു, വരിത്രത്തിന്റെ ഗതി മാറിയിട്ടില്ല എങ്കിലും അത്യാവേശം അനുഭവിക്കുന്നവർ? അല്ലെങ്കിൽ നൂതനം ഒരേ അർത്ഥം വെച്ചുകൊടുത്തു

രാജാ രാജ്യത്തിലേയും ജനങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ കുടികൊള്ളുന്ന ആടർശ്യങ്ങളുടെ സമാധാനം ഭാവത്തിന് കാവത്തിന്റെ തിരിച്ചിവിൽ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു തലമുറ മണ്ണടിയിലേയ്ക്കും ആ വക ഭാവങ്ങൾ പുതിയ തലമുറയിലേയ്ക്കും കടന്നുകൂടുന്നു

ഈ സമീപകാലത്തു നടന്ന വിട്ടുപിരിഞ്ഞ പ്രിയപ്പെട്ട നമ്മുടെ പണ്ഡിറ്റ് ജി..... അദ്ദേഹം നമുക്കും ബഹുപ്രഭാവകത്തിനും എന്തുകൊണ്ടു പ്രിയ മരണമടിക്കുന്നു? അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ച ഉത്തമസിദ്ധാന്തങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നു കാണാം. ആ ആടർശ്യങ്ങളെ ബലികഴിച്ചിട്ട് ഒരു ഭരണകൂടം ഇവിടെ നില നിറുത്താൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുമതികൾ അശക്തമാണ്

ചുരുക്കത്തിൽ മനുഷ്യഗതിയെ നിയന്ത്രിക്കുകയും അതിന്റെ ജീവിതത്തിന് അർത്ഥം വ്യാപ്തിയുണ്ടാക്കുന്നതും അങ്ങനെ കാലവലം തിരിക്കുന്ന ഈ അനുഭവങ്ങളായ ആടർശ്യങ്ങളെ തത്സംഹിതകളാണത്രെ.

“സ്നേഹിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ നോവുമാത്മാവിനെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നതായ തത്സംഹിതകളായും”
രാമചർമ്മ

നിന്റെ ആത്മാവിന് നിത്യശാന്തി!

D. Vijayalekshmy

നല്ല ചുട്ടുള്ള ഒരു മധുരമാണ്. ഞാൻ Medicalcollege gate-ന് പെട്ടിയിൽ നിൽക്കുകയാണ്. പെട്ടിന് ഒരു ഫിയറുപോലെയുള്ള മുനിയുണ്ട് കടന്നുപോയി. കറുത്തുപോയ പൊയതിനാൽ അത് കണ്ടു. തല വെച്ചിട്ടില്ലെന്ന് ഒരു രൂപം എന്നെ നോക്കി ചിരിക്കുന്നത്. വളരെ ക്ഷീണിച്ച ഒരു ചിരി. വളരെയധികം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടു മുഖമണിയില്ലാതെ കാവത്ത് ആ സൗന്ദര്യത്തിന്റെ കോമാലാഭം വിട്ടുപിരിയുന്നു. കറുത്തുപോയ മുഖം ആ രാജ്യം കണ്ടു കൈകൾ അടിക്കുന്നതിൽ അങ്ങനെ പാറുകയാണ്. എന്തിനാണിവിടെ ആളിനെ അറപ്പാക്കി മനസ്സിലാക്കി. പെട്ടിന് എന്റെ ചിന്തകൾക്ക് വിരാമമിട്ടുകൊടുത്തു എന്റെ മനസ്സുവന്നു. സ്വസ്തി ഇതന്നെയാണു വിട്ടിട്ട് എത്തിയപ്പോഴും എല്ലാം ആ നിശ്ചിത വരണമിട്ട് ഉടമസ്ഥ ആണെന്നും ആവോലിക്കുകയായിരുന്നു ഞാൻ

....
...
...

ഒരു ദിവസം വൈകിട്ട് ഞാൻ സ്തുതിനിന്നും വിട്ടിട്ട് വന്നപ്പോൾ ഒരു എഴുത്തു എഴുതുന്ന പ്രതിഷ്ഠിച്ചു കിടക്കുകയായിരുന്നു. വടിയോട് അങ്ങനെയിട്ട് address എഴുതിയിരിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾതന്നെ അത് ആരുടെ എഴുത്താണെന്നു മനസ്സിലായി. മുന്നോട്ടുവന്നപ്പോൾ എന്റെ നിരന്തരസഹചാരിയായിരുന്ന എന്റെ സത്യമുടമ എഴുതുകയായിരുന്നു. പെട്ടിന് എന്റെ ചിന്തയിൽ രാജ്യമുണ്ടുപോയി കറുത്തുപോയ ഒരു രൂപം പ്രത്യക്ഷമായി. ഹോ! എന്റെ സത്യമായിരുന്നു അത്. ഹാ സത്യം! നിന്റെ വിവാഹം തന്നിട്ട് എത്ര കാലമായി. നി ഇപ്പോൾ എവിടെയാണു ഞാൻ ആഹ്ലാദത്തോടുകൂടി എഴുതാൻപോയി വായിക്കാൻ തുടങ്ങി.

പ്രിയപ്പെട്ട ശാന്തി!!
നാം തമ്മിൽ കാണാതായിട്ട് ദിവസങ്ങളു, മാസങ്ങളു, വർഷങ്ങൾ തന്നെയായിട്ടും, ശാന്തയുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഈ ഭാഗ്യഹിന ഒരു സുരണ മാത്രമായിട്ടിരിക്കുന്ന അവസരങ്ങളിലായിട്ടും എന്ന വിശ്വാസമാണു ഈ എഴുത്തുതന്നെ എന്നു പ്രോത്സാഹിക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ ആ സുരണപോലും കാണുകയില്ല. കാരണം ദർശനശേഷിയല്ല ശാന്തയുടെ അന്ധതയല്ല. എന്തിനാണിവിടെ ചിലപ്പോഴെങ്കിലും ചിന്തകൾ പുറകാട്ടു പായാതിരിക്കുകയില്ല. അപ്പോൾ ആദ്യമായിട്ട് മാനസികമായിത്തന്നെ അങ്ങനെ College beauty യെ ആയിരിക്കാം. നി എന്നെ വിസ്മയമുണ്ടാക്കുന്ന അഗാധതയിൽനിന്നും സുരണയുടെ നിവൃത്തിക്കുവേണ്ടി കൈയ്ക്കു വരുന്നതിനാണു ഇത്രയും എഴുതിയത്. ഇതിനി എന്റെ കഥ വായിച്ചു.

ആശ്വതിക്കൾ. ഇതാ കുപ്പി കച്ചിപ്പെടുത്തുകഴിഞ്ഞു. അപ്പനും അമ്മയും ഗ്യാർജും
 മോഹൻചേട്ടനും ഞാൻ നന്ദനേതാനും. ഇതാ ഈ ഗ്യാർജും കച്ചിപ്പെടുത്താൻ പണമോഹ
 ന്നപ്പോഴും. ഞാനായി തിരുവനന്തപുരം തൃത്താലൂർത്തറ കാപ്പികുടിപ്പാലം
 ന്യൂനതയ്ക്ക് വന്നു. സോദരി ഞാൻ കുപ്പി കച്ചിപ്പെടുത്തുക. അയ്യോ എന്തൊരു എരിവ് എന്റെ
 തല കറച്ചു. വയസ്സുതന്നെ. ഇപ്പോൾ കൈകൾ തളന്നു. നിനക്കും കഞ്ഞിക്കുടിക്കും
 മോഹനും എല്ലാം വിശ്വാസകൾ

എന്നും
 നിന്റെ സതി

എഴുത്തു വായിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാനാകെ തളർന്നുപോയി. ഇത്രയും വലിയ ഒരു
 ആഘാതം ഞാൻ എറിടാറില്ല. പണ്ട് ഒരു നേരിയ ദുഃഖം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ എന്തെ ആശ്വതി
 ക്കിട്ടിയിരുന്ന എന്റെ സ്നേഹിത വർഷങ്ങളായി ശാരീരികമായും മാനസികമായും വേദനിച്ചി
 കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ഒരു ആശ്വതിയെപ്പോലെ പറയാൻപോലും എന്തിനെ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ.

ഹാ! സതി നിന്റെ അമ്മമാരുടെ കാലംകഴിഞ്ഞാൽ നിന്നെ ഞാൻ കൊണ്ടു
 വരും ഒരു സഹോദരിയെപ്പോലെ തൂങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ. നി ഇതു ചെയ്യണമെന്നും,
 ഭീതിപ്പെട്ടു കലണ്ടലൻ ത്യാഗ്യാനന്ദനായ ഒരു ഭീതിമാണ് നി നയിച്ചത്. ഹാ സതി നിന്നെ
 സ്നേഹത്തിന്റെ ഉറവിടമാണ് നി. നിഷ്കളങ്കതയുടെ നിറകളമാണ് നി. ത്യാഗത്തിന്റെ
 യും സേവനത്തിന്റെയും ഇപ്പിടമാണ് നി. നിന്റെ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളുടെ കാന്തി
 മോഹമായി പ്രകാശിക്കും. പാർട്ടിക്ക് അല്പനേരമായി പ്രസരിക്കും.

നിന്റെ ആശ്വതി നിത്യശാന്തി ലഭിക്കട്ടെ.

വിഷാദത്തിന്റെ കുരിനിഴൽ

വിക്രമനാഥർ

കൈവീരൽത്തുമ്പിൽ കണ്ണിരൊപ്പിയ നനവുമാച്ച്
 നീയണഞ്ഞിതാ വീണ്ടും ഗർഭഗാനംപാടി
 ഇന്നലെയിരവിലെൻ സ്വപ്നസാഗ്രാജപത്തികൽ
 കണ്ടതാണാരൂപം ഞാൻ മായുന്നില്ലൊരിക്കലും.
 പെയ്തപ്പോയ വസന്തങ്ങൾ തീർത്താശ്വപ്പി-
 ഡെത്തി ഞാൻ ധ്യാനിക്കാമണെത്തിനാണാവോ വീണ്ടും

ഇല്ലിനിക്കാണില്ല ഞാൻ പാവന സ്നേഹത്തിന്റെ
 തന്മയ മീട്ടിപ്പുഴുചെന്നോമൽക്കിനാവിനെ
 കരുന്നക്ഷത്രങ്ങൾകണ്ഠമീമി രസിക്കുമാ
 വിണ്ണിലെൻ മരീചിക പോയ് മറഞ്ഞല്ലോ വീണ്ടും
 പ്രണനീൽകരമ്പേറുവിനൊരാപ്രാവ്ണി
 യോമലിന്നൊപ്പം നിന്ന വാതുവല്ലോകന്ത ഞാൻ!

മോഹന സ്വപ്നങ്ങൾ തൻ പട്ടട്ട തീർത്തുള്ളൊരി
 പാതയിൽ നിരാലംബമിരുളിൽ നീൽക്കന്ത ഞാൻ
 ഇക്കൂരിരുട്ടിലും കണ്ണുനൊന്നു രണ്ടു
 കണ്ണുകൾ, തേജസ്സുറു-ജീവതൻ നവകൾ!
 സ്വപ്നപ്രകാശനരൂപ, കത്തുകയാണെങ്കിലും
 കാണുമ്പോഴെൻ വിഷാദത്തിൻ കാർമ്മേഘൻഴലുകൾ

ശയവും പട്ടുവിൻ്റെ അറകളുള്ള ആമാശയവും, കതിരയുടെ നിങ്ങള കടലും ഇതിന് ഉദാഹരണങ്ങളാണ് സസ്യഭുക്കുകളിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷം; ആഹാരം കഴിഞ്ഞാൽ വളരെനേരം വിശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. ചുവലിൻ്റെയും, പട്ടിയുടെയും വൃശ്ചസ്യങ്ങളായ ജീവിതരീതികൾ ഇതിനാഹാരമെന്നാണ് - രെമെൻസ് തൃക്കു തിരുവഞ്ചി ഒരു പട്ടന്തൽപ്പഴവിന് 25 റാത്തൽ മൽബറിലുലകൾ തിന്നുന്നി കേബിവാശവയാൾ ഒരു കളയാട്ടയ്യൻ ഒരുനേരംകിട്ടുന്ന രക്തംകൊണ്ട് നെപയ്യ മാസംവരെ ജീവിക്കാൻ കഴിയുന്നു.

മാംസംമാത്രം ഭക്ഷിച്ചുജീവിക്കുന്നവരായ നിരവധിയുണ്ട്. ധൃവപ്രദേശങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്നവർ ഇതിനാഹാരമാണ്. അവർ ആരോഗ്യമുള്ളവരാണ് എന്നല്ല മനുഷ്യസമൂഹത്തിലെ ആളുകൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ടാത്താളം വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു. ധൃവപ്രദേശങ്ങളിൽ പര്യടനം നടത്തിയിട്ടുള്ളവരുടെ കഥതന്നെ എടുക്കാം- ഒരു കേടുകൂടാതെ ആരോഗ്യവർഷം മാംസംമാത്രം ഭക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് അവർക്ക് അവിടെ കഴിഞ്ഞുകൂടുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചിലർക്ക് രണ്ടുകൊല്ലംവരെ തുടർച്ചയായി മാംസം മാത്രം ആഹാരമായി കൊടുത്തുകൊണ്ട് നടത്തിയ ശാസ്ത്രീയ പരീക്ഷണങ്ങളും ഇതു ഫലപ്രദമാണ് വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

മാംസം ഭക്ഷിക്കുന്നത് ആരോഗ്യത്തിന് ഹാനികരമാണെന്നു പലരും കണ്ടുവരുന്ന അഭിപ്രായവും ശരിയല്ല-മാംസം ഹാനികരമാണെങ്കിൽ പ്രകൃതിയിൽ മാംസഭുക്കുകളുണ്ടായിരിക്കുന്നതേ ശരിയാകയില്ലല്ലോ-മാംസം ഭക്ഷിക്കരുതെന്ന് പ്രകൃതി മനുഷ്യനെ അനുശാസിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, മാംസം ഭവിക്കുന്നതിന് മനുഷ്യനിൽ കണ്ടുന്ന ഭവാനന്ദങ്ങളുടെ സ്ഥാനം എവിടെയാണ്? കൂടാതെ സൂക്ഷ്മനീക്കിണത്തിൽനിന്നും മാംസം മനുഷ്യന് പ്രധാനവും, പ്രയോജനകരവും മാത്രമാണെന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി, മനുഷ്യശരീരത്തിലേയ്ക്ക് കൂടുതൽ ആഹാരം ചെയ്യപ്പെടത്തക്ക അവസ്ഥയിലുള്ള മാംസവും ലവണങ്ങളും ജീവകങ്ങളും മാംസത്തിലാണുള്ളതും.

മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ മനുഷ്യൻ പ്രകൃത്യതന്നെ സമ്മിശ്രമാവുമാലി ഇണക്കിക്കഴിഞ്ഞവനാണ് - 2000 പല ജന്തുക്കളിലും കാണുന്നതുപോലെ അവനെ സസ്യഭുക്കെന്നോ, മാംസഭുക്കെന്നോ അകറ്റി നിർമ്മൂന്നപ്രത്യേക രൂപവും ധർമ്മവും ഉള്ള അവയവങ്ങൾ അവനിൽ കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ അവൻ പലതും ചെയ്യുന്നു, നേടുവാനുള്ള കഴിവുണ്ടുതാനും. കതിരയെപ്പോലെ കതിരുന്നതിനും, നിരത്തുകളിൽ കൂടെ ഓടുന്നതിനും, എന്നുവെണ്ട കരങ്ങിനെപ്പോലെ

മരങ്ങളിൽ കയറുന്നതിനും അവനെ കഴിവുണ്ട് - അവൻ ഉഷ്ണമേഖലയിലും, ആർട്ടിക് പ്രദേശങ്ങളിലും ജീവിക്കുവാനുള്ള കഴിവുണ്ട്. എന്നുവെണ്ട ഏറെക്കാലം അധർമ്മം ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കുന്നുണ്ട് - അത്തരം കഴിവുകളിൽ ഒന്നാണു പല തരത്തിലുള്ള ആഹാരപദാർത്ഥങ്ങളെയും ചവച്ചുരയ്ക്കുന്നതിനും അവയെ അതുകണ്ടു വലുതോ: ചെറുതോ, അല്ലാത്ത കടലിൻ്റെ സാമാന്യതയ്ക്ക് ഭവിക്കുന്നതിനും മനുഷ്യന് സാധിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതു്. ഉപരി ഈ കഴിവുകളുടെ സമഗ്രമായ മനോഭൂമിൻ്റെ ഇന്നത്തെ അവസ്ഥയുടെ അടിസ്ഥാനവും.

ഓജ് മഹൽ
 റി. വേലായുധൻ

[മുൻ ചക്രവർത്തിയായ ഷാജഹാൻ തന്റെ പ്രേമഭാജനമായ മുഹൂർദ്ദാബാദിന്റെ പേർപാടിനാലുണ്ടായ വ്യസനത്തിൽ മുങ്ങിക്കഴിയുന്ന കാലം.]

രംഗം 1

(ചക്രവർത്തിയുടെ അന്ത്യോന്ത്യം കാവൽപ്പടർ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

കാ: ഭക്ത! പ്രാർത്ഥന! അങ്ങനെയൊന്നാൽ പൊടിയിടൽ കാണുന്നില്ലേ.

ഷാജഹാൻ: വാടേ!
(കാവൽപ്പടർ പോകുന്നു. ഒരു ഹിന്ദു പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ഹിന്ദു: പാർഷ്വൽ നമസ്കാരം.

ഷാജഹാൻ: ഹിന്ദുവിന്റെ വേഷത്തിലിരിക്കുന്ന താനാണോ?

ഹിന്ദു: അടിയൻ അങ്ങനെയെ സൈന്യത്തിലെ ഒരു ഹിന്ദുക്കാരനാണ്. അങ്ങനെയെ ഒരേ നാട് നാടാകെയുള്ള അടിയങ്ങളുടെ ക്ഷേത്രങ്ങളെ ഇടിച്ചുകളയുകയാണ്, പവിത്രങ്ങളായ ആ ഹിന്ദുക്ഷേത്രങ്ങളെ അവരിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുവാൻ വന്നിരിക്കുന്നു.

ഷാജഹാൻ: ആ രാജകൽപ്പനയാണോ. നാമതന്നെയാണോ അതിനന്തരവു നൽകിയതും.

ഹിന്ദു: ഓഹാ! അയോ! തിരുമനസ്സിൽ നിന്നോ?

ഷാജ: അതേ, നാമതന്നെ! അതിൽ ഹിന്ദുക്കൾ ഇതു വ്യസനിക്കേണ്ട കാര്യമില്ല.

ഹിന്ദു: ഹിന്ദുക്ഷേത്രങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുമ്പോൾ ഹിന്ദുക്കളില്ലാതെ വേറെ ആരുമെന്തു വ്യസനിക്കാൻ?

ഷാജ: ഹിന്ദുനാമത്തിലെ ചക്രവർത്തിയുടെ പാവനക്ഷേത്രം തകർന്നപോയപ്പോഴും വ്യസനിക്കാൻ ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല!

ഹിന്ദു: അങ്ങനെയെ നഷ്ടത്തിൽ ഹിന്ദുക്കളും ഒരുപോലെ വ്യസനിക്കുന്നു. അങ്ങനെയെ പീതാമഹൻ അച്ഛൻ പാർഷ്വൽ മുസ്ലിങ്ങളെപ്പോലെ ഹിന്ദുക്കളെയും സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. അക്കാലത്ത് മുൻ പ്രതാപത്തിനുവേണ്ടി ചോരപ്പട്ടയൊഴുകി സാമ്രാജ്യം പണിതവരാണ് ഹിന്ദുക്കൾ. അവർ മുൻസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ കോടികളുടെ മദ്ധ്യസ്ഥനായി പറ്റിച്ചു. അവരുടെ മേൽ ദയവുണ്ടാകണം, അവരും അങ്ങനെയെ പ്രഭുക്കളാണോ.

ഷാജ: പ്രഭുക്കൾ! ഹിന്ദു എന്റെ മുഹൂർദ്ദാബാദിനെ ആ ദുഃഖത്തിൽ ഞാൻ വെള്ള പോയപ്പോൾ ഈ പ്രഭുക്കളെവിടെയായിരുന്നു? പാർഷ്വൽ!! ഷാജഹാൻ ചക്രവർത്തി ഉള്ളിടത്തോളംകാലം ഹിന്ദുക്കളുടെ പുതിയ ക്ഷേത്രങ്ങളെ തകർക്കാനുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ എല്ലാവരെയും അറിയിച്ചു!

രംഗം 2

(മുഹൂർദ്ദാബാദിയിൽ)

മ: മന്ത്രി: ചക്രവർത്തി തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധപതിക്കാനുണ്ടായ പാർഷ്വൽക്കളിൽ വലിയ കഷ്ടതയുണ്ടാകുന്നു. മുഹൂർദ്ദാബാദിയിൽ അക്കാലമുണ്ടായ അപകാത്തിന്റെ മനസ്സിലെ അത്യധികം പിടിച്ചു കെട്ടിയിടുന്നു. സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഭാഗം നിയന്ത്രണാതീതമാവുകയും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. രാജ്യത്തിന്റെ നന്മയെക്കുറിച്ച് മുഹൂർദ്ദാബാദിയിലെ നിയമങ്ങൾ ഇതിനോട് പൊരുതി കഴിയില്ലാത്തവിധം അറിയിക്കുന്നു.

ശിൽപ്പി: അതേ! രാജ്യമൊട്ടാകെ അസ്വസ്ഥത നടമാടുകയാണ്. ഹിന്ദുക്ഷേത്രങ്ങളെല്ലാം തകർക്കപ്പെടുന്നു.

മ: മന്ത്രി: ഇതിനൊക്കെക്കാരണം പാർഷ്വൽ മുഹൂർദ്ദാബാദിയിൽ അതിതരമായ സ്നേഹം മാത്രമാണ്. ആ ദുഃഖം ചക്രവർത്തിയുടെ മനസ്സിൽ വെറുപ്പും വിരോധവും നിറയ്ക്കും അദ്ദേഹത്തെ വഴങ്ങിക്കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. സ്ഥിതിഗതികൾ ഇങ്ങനെ ഉടൻ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അധഃപതനം തടയുന്നതിനാൽ സാധിക്കാത്ത നോമ്പിരിക്കാം. രാജ്യത്തെ ഈ ദുഃഖം സഹിച്ച് നിന്നു വീണ്ടെടുക്കാൻ ഒരേയൊരു മാർഗ്ഗമേയുള്ളൂ.

ശിൽപ്പി: എന്താണത്?

മ: മന്ത്രി: അതു പ്രശസ്തനായ നിങ്ങളുടെ സാമ്രാജ്യത്തിൽ വാണിയിരിക്കുന്നു.

ശിൽപ്പി: എന്ത്? എന്റെ സാമ്രാജ്യമോ?

മ: മന്ത്രി: അതേ! ചക്രവർത്തി തിരുമനസ്സിൽ മുഹൂർദ്ദാബാദിയിൽ പേർപാടിനാലുണ്ടായിരിക്കുന്ന വേദനയെ മാറ്റുകയുണ്ടാകണം.

ശിൽപ്പി: അതേങ്ങനെ സാധ്യമാകട്ടെ?

മ: മന്ത്രി: അതിനൊരേയൊരു മാർഗ്ഗമേയുള്ളൂ! അതു നിങ്ങളുടെ കലാവിദ്യയെക്കൊണ്ട് കർമ്മം കഴിയും. അതു പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടാകാം. ഈ മുൻസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഭാവിയും അല്ലാവിന്റെ ആശംസകളെക്കൊണ്ട് നമ്മുടെ ശ്രദ്ധ വിഭവിയും.

രംഗം 3

(അന്ത്യം)

മ: മന്ത്രി: പാർഷ്വൽ തിരുമനസ്സിൽ നമസ്കാരം.

ഷാജഹാൻ: മുഹൂർദ്ദാബാദിയിൽ അദ്ദേഹം വന്നു കാര്യം?

ഭ: മന്ത്രി: രാജകാവ്യങ്ങളെപ്പറ്റി തിരുനെല്ലിനാടു വിവരമുണ്ടാകുമോ?
 ഷാ: രാജകാവ്യമോ? അതിലെതിരോധമുണ്ടാകുമോ?
 ഭ: മന്ത്രി: തിരുനെല്ലിക്കൊടുപ്പം രാജകാവ്യങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തണം. അതിനായ ഭവ്യ
 പാത്രം ഉപയോഗിക്കണം. അങ്ങനെയോ സമാധാനത്തിന്റെയും ആരാധന
 തീർപ്പാക്കിക്കൊടുക്കണം.
 ഷാ: ഇഷ്ടം! സമാധാനമോ? എന്തിനോ? — എന്തിനോ സമാധാനമുണ്ടായിരുന്ന
 തോട്ടം എന്റെ മുടക്കം — അവളായിരുന്ന എന്റെ സർവ്വം. അവൾപറന്ന
 പോയി. എന്റെ സമാധാനം തകർന്നുപോയി. വാങ്ങേണ്ട യുദ്ധാനന്ദി
 പോലെ ഇങ്ങനെയോ കോപിതൻപോലെ മുടക്കിപ്പോയതേ ഇതു മുൻ
 ചക്രവർത്തിയുടെ ഇനിയേതു സിദ്ധിതം.
 ഭ: മന്ത്രി: അങ്ങനെയോ സമാധാനം നഷ്ടമായിട്ടുണ്ടെന്ന് അറിയാൻ വ്യസനിക്കുന്നു.
 മനുഷ്യമായി ജീവിക്കാനോ മരണത്തിന് വിധേയരാണെന്നോ തോന്നാത്തോ അങ്ങ
 നെപ്പറ്റി അറിയണം.
 ഷാ: മനുഷ്യമായി ജീവിക്കാൻ മാർഗ്ഗം. എന്നാൽ അവൾ ഒരു ദേവതയാണ്.
 അവൾ ഒരു കോടി പൂക്കളുടെ പാരിശ്വര്യം സൗന്ദര്യവും നിറഞ്ഞവളായിരുന്നു.
 അവൾ പാവനസ്നേഹവും മോഹനരൂപവും എന്നിങ്ങനെ കാഴ്ചവെച്ചു. അവളെ
 ഞാനെങ്ങനെ മറക്കും!
 ഭ: മന്ത്രി: തിരുനെല്ലിക്കൊടുപ്പം അങ്ങനെയോ പ്രേമാർത്ഥനയെ മറക്കണം. മുടക്കം ബീഗ
 താനത്ര സൗന്ദര്യമുള്ള ഒരു ദേവകുടുംബം നമുക്കു നിർമ്മിക്കാം. അതു അങ്ങനെയോ
 ബീഗതീയോടൊപ്പമുള്ള സുഹൃത്തുക്കളോടൊപ്പമോ വിളിച്ചുവരുത്തണം. അതു
 അങ്ങനെയോ മനസ്സിലാക്കുന്ന സമാധാനപ്പെടുത്തും.
 ഷാ: മഹാത്മ്യം: എന്റെ മുടക്കിനത്ര സൗന്ദര്യമുള്ള ഒരു ദേവകുടുംബം നിർമ്മിക്കാമെന്നോ?
 തോർക്കുകയോ?
 ഭ: മന്ത്രി: കഴിയും! അതിനുള്ളേഴ്സും, അങ്ങനെയോ കർമ്മങ്ങളുടെകീഴിൽ
 ഷാ: മഹാത്മ്യം: ഓ! അതിനവേണ്ട എർപ്പാടുകൾ നടക്കട്ടെ! നാം അതിനെ ട്രാജിക്
 ലോകം വിളിച്ചു.

രംഗം 4

(ഷാജാഹാൻ ട്രാജിക്ലോകം നോക്കിനിൽക്കുന്നു.)

ഷാ: മഹാത്മ്യം: എന്റെ മുടക്കം മാറ്റിയിട്ടില്ല! അവൾ ട്രാജിക്ലോകം എന്ന പേരോടുകൂടി
 ജീവിക്കുന്നു. എന്റെ കാലശേഷവും അവൾ എന്നെന്നേക്കും ജീവിക്കട്ടെ.
 ഹോ! അവൾ എത്ര സൗന്ദര്യവതിയായിരുന്നു. (നെടുവീർപ്പിടുന്നു.) ഇതു

കവിമോ, താൻപ്രിയനോ എന്നു ഞാൻ പറയാം. അവൾ നാനാകണങ്ങൾ
 മറയും. യുദ്ധങ്ങളുടെ നിവൃത്തിയെക്കൊണ്ടോ അവൾ നിൽക്കുന്നു. — കവിമോ
 വെ കറുത്തുനിൽക്കുന്ന ആ കാലങ്ങൾ (നെടുവീർപ്പിടുന്നു.) മുടക്കിന്റെ
 കവിമോയെ ദാവദേവങ്ങളെപ്പോലെ ട്രാജിക്ലോകം പകർന്നു. അങ്ങനെയോ
 തീർപ്പാക്കിക്കൊടുക്കുന്ന കവിമോയെ തുടർന്നു. അവൾ ചിരിച്ചു. എത്ര വല്ലഭനാ
 ണ്ഡം അവൾ കാണുന്നു!
 ട്രാജിക്ലോകം നി പൂർണ്ണകൃഷിയെ ഒരു പാവനകാവ്യമാണ്. ഷാജാഹാൻ
 പാവനകാവ്യമോ മുടക്കം ബീഗതീയെപ്പോലെ പാവനസ്നേഹത്തിനോടൊപ്പമേ
 സ്മാരകമായിട്ടു നി എന്നും നില നിൽക്കും. നീയാണെന്റെ സർവ്വം. നിന്നെ
 ഞങ്ങളുടേതേ എന്റെ ഹൃദയം ഗാത്തിനേടുന്നു. ആ ഗാതി സമാധാനത്തി
 നോടൊപ്പം ഞാൻ പകർന്നുകൊടുക്കും. അതു കോട്ടം നീയെത്ര പാടുവാട!!

കവിയുടെ കൈയൊപ്പമാണ്; മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ മൂല്യമാണ്.
 എം. പി. പോൾ

നീ വരില്ല

By. വിക്രമ്നാഥൻ

രീവാശികളാകവെ മുർമിച്ഛു
വീണമയങ്ങുന്നൊരിനാശമുയർ
അന്നെന്റെ പുല്ലാർവ്വേദമായിവഴി-
ത്തായലിൽ നില്പിത നിദ്രാവിഹിനനായ്"

താളം, ത്രുതി, ലയം തെറ്റിയ മാമക
പ്രീട്ടമാമാച്ചാവിൻ തന്തികളിൽ
ഏതാകിനാവിന്റെ ശോകാർദ്രപൂരിത
രാഗങ്ങൾ മീട്ടാൻ ത്രുമിഷകയാണുതൊൻ
നീ വരുമെന്നുള്ള പ്രത്യാശ തന്നെയെൻ
ജീവനിൽ താളംപിടിക്കുന്ന മോഹങ്ങൾ!
എത്ര സംവാസരം കാത്തിരുന്തനിന്റെ
സ്വപ്നകവാടം തുറന്നൊന്ന കാണുവാൻ
കായലിലോടത്തിൽ താമരപ്പൊയ്കയിൽ
ധാരലിൽ, സ്വപ്നമണൽപ്പുഴയിൽ
വാടയിൽ, മാമരപ്പച്ചയിലേകനായ്
പാടിയിരുന്നിനക്ഷവേദി!

നോവുകൾനിന്ന വിതുമ്പുമെൻ റ്റുത്തിന്റെ
കാവുകൾത്തോറും വിടരുന്ന പൂക്കളെ
മുട്ടിയുമമ്മി നടക്കുന്ന തെന്നലിൽ
പെട്ടലിഞ്ഞുള്ളതിൻ നിശ്ചാസതാളവും,
സങ്കല്പസീമയിൽ താളംചേർന്ന
സംഗീതസാമ്രാജ്യം കാൽച്ചുവമ്പൊഴു
കോമിത്തരിപ്പിച്ചാറെൻ സ്വപ്നമെത്ത
ഗാനം ത്രുമിഷവാണെന്തെവരാഞ്ഞു നീ?

"കവിതപ്രകൃതിയുടെ വെറും പകർപ്പല്ല, പ്രത്യേകസജീവമാതൃകകൾക്കുമാണ്"
—ഡ്രൈഡൻ

ഒരു വസന്തവും കൂറെ കണ്ണനീരും

K. B. ഗോദാമ്മ

'അമ്മ ഇന്നു കരഞ്ഞോ അമ്മ?'

'ഇല്ല മോനെ'

'അമ്മ കള്ളം, അമ്മയുടെ കണ്ണുകൾക്കുവെറുമാറ്റം... കരഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു... ഞാൻ അമ്മയെ
യോടു ചോദിക്കും'

'വേണ്ടമോനേ, നീ വല്ലതും കഴിക്കൂ. പിന്നീടു ചോദിക്കാം'

അമ്മയെക്കുറിച്ചു നീക്കിയാൽ 'ഞാൻ ചോദിച്ചിട്ടുവരട്ടെ' യെന്നപറഞ്ഞു പുനുകുസുമി
അവിടെയിട്ടിട്ടു 'അമ്മയേ അമ്മയേ...' യെന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ടു അവൻ ഓടി..... നിന്നിടേക്കു
യായി ത്രികവ അമ്മനോക്കിനിന്നു. അപ്പോഴേക്കും അമ്മയുടെ കൈകൾക്കു മുന്നിലുള്ള സംസാരം
അപ്പുറത്തു കേട്ടുതുടങ്ങി. "അവൾക്കെപ്പോഴും കരയാനല്ലെ മോനേസമയമില്ല...". അമ്മയുടെ
മറുപടിയൊന്നും..!

'അവൾക്കെപ്പോഴും കരയാനല്ലെ സമയമില്ല...' വേണമെന്നു ആ വാക്കുകൾ ത്രികവ
പഥപ്രാവശ്യം ഉരുവിട്ടു. അമ്മ.. അമ്മപറഞ്ഞതു ശരിയാണ്. തന്നിടേക്കുപോഴും കരയാനെന്ന
സമയമില്ല. കരയാൻ വേണ്ടിമാത്രം ജനിച്ചവളാണ് താൻ! കണ്ണനീരും വേണമെന്നു മാത്രമാണ്
ഇതുശ്രദ്ധൻ തന്നിടേ വിധിച്ചിട്ടുള്ളതു്. സ്നേഹമയിയായ അമ്മയുടേയും ആ സത്യമറിയാനും
വേദനിക്കുവാൻവേണ്ടി മാത്രം ജനിച്ച ഒരു മനുഷ്യപുത്രിയുടെ കഥ വേദകം അറിയാതിരിക്കട്ടെ.

ഇതൊന്നും സംഭവിക്കേണ്ടിയിരുന്നില്ല. പക്ഷേ.. എല്ലാം സംഭവിച്ചുപോയി. എല്ലാം
വിധിയുടെ ക്രൂരമായ പരീക്ഷണം മാത്രം! മറുപടിയൊന്നും കരയാനെന്നു കേൾക്കാൻ
ശ്രമിക്കുന്ന, മറുപടിയൊന്നും കേൾക്കാൻ കഴിയാതെ കേൾക്കാൻ, മനപ്പൂർവ്വം മറുപടിയെ
കേൾക്കുന്ന, മറുപടിയൊന്നും കേൾക്കാൻ കഴിയാതെ കേൾക്കാൻ, മറുപടിയൊന്നും കേൾക്കാൻ
കഴിയാതെ കേൾക്കാൻ. കണ്ണനീരിലവിടുന്നവേൻ ഒരു ദുഃഖത്തിന്റെ കഥ, വിസ്മൃതിയുടെ
അഗാധതയിൽനിന്നും ഉയർന്നുവന്നു കഴിയണം.

മേറ്റിംഗിനു വൈകുന്നേരം സ്കൂൾവിട്ടുവരുമ്പോൾ, മുൻപുപറഞ്ഞതുപോലെയായി
രായ നെരളപ്പേർ അമ്മയായി സംസാരിക്കുന്നതു കണ്ടു. വീടിൽ ആരൊക്കെയോ വരുന്ന,
പോകുന്ന; കൂടുതലൊന്നും, ശ്രദ്ധിക്കാൻനിന്നില്ല. എങ്കിലും അമ്മൻ പറയുന്നതു കേട്ടു. അമ്മയുടെ
അമീതമായ ലാളനകൊണ്ടു ചില സ്വഭാവഗുണങ്ങൾ കണ്ടുപോകാം.....എങ്കിലും അവളാണി

മനസ്സിലും അപ്പർ എന്തിനെയോക്കെ അപമാനം പാർവണനമാത്രമേ തന്നെ ചിന്തിച്ചിട്ടുള്ളൂ. പക്ഷെ പിന്നീട് ഇതിനെയും നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു. അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു മനുഷ്യനെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം വിവരം നൽകിയപ്പോഴാണ് കാര്യം മനസ്സിലായത്. അധികം അറിയപ്പെടുന്നവരാണ് അദ്ദേഹം വിവരം നൽകിയപ്പോഴാണ് കാര്യം മനസ്സിലായത്. അധികം അറിയപ്പെടുന്നവരാണ് അദ്ദേഹം വിവരം നൽകിയപ്പോഴാണ് കാര്യം മനസ്സിലായത്.

ആലോചനകളുടെ പ്രകാരമായി പഠിപ്പിക്കാനും മറ്റുവരും മറ്റുചിന്തിക്കാനും കഴിയുന്ന കഴിവുള്ളവരാണ്. ഇതിനായിട്ടാണ് കെട്ടും കറവയും മാത്രമല്ല വാഗ്ദാനങ്ങളും കൊണ്ടു അന്വേഷം ചെയ്യപ്പെടുന്നവരായിത്തീർന്നു. മനോഹരമായി അങ്ങിനെ ഉച്ചാരണത്തിലൂടെയും കർമ്മങ്ങളിലൂടെയും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവർ. നിരവധിയിലുള്ളവർ. വർദ്ധിച്ചു കഴിയുന്നവർ. വർദ്ധിച്ചു കഴിയുന്നവർ. വർദ്ധിച്ചു കഴിയുന്നവർ.

അതായത് വ്യത്യസ്തമായ ആധാരങ്ങളിലൂടെയും മറ്റുവരും മറ്റുചിന്തിക്കാനും കഴിയുന്ന കഴിവുള്ളവരാണ്. ഇതിനായിട്ടാണ് കെട്ടും കറവയും മാത്രമല്ല വാഗ്ദാനങ്ങളും കൊണ്ടു അന്വേഷം ചെയ്യപ്പെടുന്നവരായിത്തീർന്നു. മനോഹരമായി അങ്ങിനെ ഉച്ചാരണത്തിലൂടെയും കർമ്മങ്ങളിലൂടെയും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവർ.

കർമ്മങ്ങളിലൂടെയും മറ്റുവരും മറ്റുചിന്തിക്കാനും കഴിയുന്ന കഴിവുള്ളവരാണ്. ഇതിനായിട്ടാണ് കെട്ടും കറവയും മാത്രമല്ല വാഗ്ദാനങ്ങളും കൊണ്ടു അന്വേഷം ചെയ്യപ്പെടുന്നവരായിത്തീർന്നു. മനോഹരമായി അങ്ങിനെ ഉച്ചാരണത്തിലൂടെയും കർമ്മങ്ങളിലൂടെയും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവർ.

വെറുപടിയോടുകൂടി കഴിഞ്ഞുപോയി. അതിനാലാണ് അദ്ദേഹം അങ്ങിനെ ചെയ്തത്. അദ്ദേഹം അങ്ങിനെ ചെയ്തത്. അദ്ദേഹം അങ്ങിനെ ചെയ്തത്.

ക്രികളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞുപോയി.

‘മേ’യുടെയും ‘മേ’യുടെയും ക്രി. വേണമെന്നാണ്, അവിശ്വാസിയുടെയും ഒരു വിചിത്രമായ നാപകത്തിൽപ്പെട്ട നിവൃത്തിയായി എന്ന് കമ്പിസന്ദേശം, കമ്പിസന്ദേശം കൊണ്ടുവന്നു മാത്രം മാർഗ്ഗമുണ്ട്. ദൈവമേ ആ ആശയത്തെ നോക്കിനോക്കി നിയോഗിച്ചു തന്നിരിക്കുന്നതാണ്. ദൈവമേ ആ ആശയത്തെ നോക്കിനോക്കി നിയോഗിച്ചു തന്നിരിക്കുന്നതാണ്.

ഇതുകേൾക്കുന്നവർക്ക് അറിയാതെ തന്നെ ഇന്നുകാണുന്ന പ്രകാശത്തിന്റെ അറിയുന്ന ക്രി. വേണമെന്നാണ്, അവിശ്വാസിയുടെയും ഒരു വിചിത്രമായ നാപകത്തിൽപ്പെട്ട നിവൃത്തിയായി എന്ന് കമ്പിസന്ദേശം, കമ്പിസന്ദേശം കൊണ്ടുവന്നു മാത്രം മാർഗ്ഗമുണ്ട്.

അദ്ദേഹം മാർഗ്ഗമുണ്ട് നിങ്ങളുടെ സ. വസന്ദത്തിൽ അമ്മയെപ്പറ്റി. കഥയെപ്പറ്റി കേൾക്കുന്നവർക്ക് അറിയാതെ തന്നെ ഇന്നുകാണുന്ന പ്രകാശത്തിന്റെ അറിയുന്ന ക്രി. വേണമെന്നാണ്, അവിശ്വാസിയുടെയും ഒരു വിചിത്രമായ നാപകത്തിൽപ്പെട്ട നിവൃത്തിയായി എന്ന് കമ്പിസന്ദേശം, കമ്പിസന്ദേശം കൊണ്ടുവന്നു മാത്രം മാർഗ്ഗമുണ്ട്.

സംസ്കൃതത്തിന്റെ ഒരു നിയന്ത്രണമേ മനപ്പൂർവ്വം മണ്ണിൽ നിക്ഷേപിച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം അങ്ങിനെ ചെയ്തത്.

